

TÜRK SÖZÜ

30 EYLÜL 1969
FİYATI : 125 Krs.
YIL : 2 - SAYI :

98

İran'da emperyalizmin uşakları devrimcileri yıldırmaya çalışıyor

Emperyalizmin maşası Şah tarafından İran halkına karşı uygulanan terörist yönetim bütün şiddeti, bütün iğrençliği ile sürmektedir. İranlı yurtseverlerin emperyalizme ve hain Şah yönetimine karşı gi-riştikleri mücadele, CIA ve İran gizli polisi SAVAK ortaklığı tarafından kanlı bir şekilde bastırılmaya çalışılmaktadır. İran dışında örgütlenmiş bulunan İRAN ÖĞREN. Cİ KONFEDERASYONU'nun son yayınladığı bildiri de CIA - SAVAK ortaklığının İran'daki son marifetleri anlatılmaktadır. Bildiri de şöyle denilmektedir:

«Dokuz aydan beri İşkence altında tutulmuş bulunan 21 İranlı yurtseverin duruşmaları 24 Ağustos'ta yapıldı. Uluslararası hukuk örgütlerinin, gençlik kuruluşlarının açık duruşma isteğine ve bunun için geniş çaba sarfetmelerine rağmen yargılamalara çok gizli olarak yapılmakta, duruşmalara sanıkların akrabaları bile alınmamaktadır.

Askeri savcı tarafından sanıklar; silah taşımak, silahlı bir ayaklanma hazırlamak, komünist fikirlere sahip bulunmakla suçlanmışlardır. Bütün bu suçlamalara karşılık mahkemeye getirilen tek delil sanık Behzad Rad'a ait bir av tüfeğidir.

Behzad Rad, bir süre önce Tahran Üniversitesi'ndeki asistanlık görevini bırakmış ve tarımla uğraşmak için Kuzey İran'da bir köye yerleşmiş bulunmaktaydı. Yargılama sonunda mahkûm olanların çoğu, Behzad

Rad'ı görmek için bu köye gitmiş olanlardır.

24 Ağustos'ta Tahran Askeri Mahkemesi yargılananlardan 5 yurtseveri; Behzad Rad (fizikçi) 4 seneye, Huşeng Damani (doktor) 5 seneye, Hadi Nurbehş (lise matematik öğretmeni) 1 seneye, Hereviyan (mühendis) 2 seneye, Kerameti (öğrenci), 1 seneye, mahkûm etti.

Behzad Rad'ın mahkemede ileri sürülen suçluluk nedenleri, kendi mesleği ile ilgili olmayan başka bir meslek seçmesi, ve ulaşımı zor olan bir köye yerleşmesidir.

Sayıları yeni tutuklamalar ve tahliyeler dolayısıyla değişen tutuklular, sakladıkları iddia edilen silahların yerini söylemeleri için İran İstihbarat Teşkilatı SAVAK tarafından, ağır işkencelere, tâbi tutulmuşlardır. Behzad Rad'ın kardeşi Behruz Rad bu işkenceler yüzünden şuurunu kaybetmiş, hastahanedен çıktuktan sonra hâlâ iyileşmemiştir.

Yeni duruşmaların tarihi belli olmamıştır. Duruşma günleri SAVAK tarafından gizlenmektedir.

İran sınırında tutuklanan konfederasyonumuz üyesi İreç Semü ve 21 kişinin tutuklanması konusundaki haberler İran Hükümeti ve dışardaki sözcüleri tarafından dünya kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır.

Bu duruşmalar Tahran Askeri Mahkemesinde yapılagelmekte olan seri duruşmaların bir kısmıdır. Bu, İran'da sürdürülmekte olan antidemokratik rejimin bir yeni uygulamasıdır.

Bu tutuklamalar; yüzlerce yurtsever Kürd'ün öldürülmesi, binden fazla Kürd'ün tutuklanması, İran Kürdistanı'nın bombalanması, dini lider Ayetullah Talegani'nin yüz yurtseverle birlikte tutuklanması, çok sayıda yurttaşın Kızılale ve Gasr zindanlarında işkence altında tutulması olaylarının devamıdır.

Bu, 19 Ağustos 1953'de yapılan CIA-SAVAK ortak darbesinden bu yana İran halkının üstünde kurulan terör ve baskının, SAVAK eliyle işlenen cinayetlerin devamıdır.

Bugün SAVAK bu rejime karşı direnenlere, İran Öğrenci Konfederasyonuna bağlı örgütlere karşı baskısını yoğunlaştırmıştır.

İran baskı rejiminin cinayetlerini gün ışığına çıkarmak için uluslararası geniş bir kampanya açmış bulunuyoruz. Bu direnişimizde bütün ilerici, demokratik, rasiden yana güçlerin desteğini istemekteyiz.

Konfederasyonumuz, duruşmaları izlemek için Tahran'a uluslararası gözlemciler gönderecektir.

Konfederasyonumuz, bu yurtseverlerin yargılanmalarının açık ve hukuk kurallarına uygun olarak yapılmasını, uluslararası gözlemcilerin duruşmaları izleyebilmelerini, suçsuzların serbest bırakılmasını istemektedir.

TİP' i devrimcilerin oportünizme karşı yeni silâhı
DEVRİMCİ TİP
haberleri

Proleter sosyalizmi temeli
üzerinde TİP'te devrimci
birlik için

ÇIKTI

DEVRİMCİ TİP
haberleri

TİP'li devrimcilerin gözü kulağı ve
silâhıdır
Bayilerde satılmayan

DEVRİMCİ TİP
haberleri'ni

okumak abone olmakla mümkündür

ABONE OL - ABONE BUL
Partideki mücadeleyi bildir

Yıllık abone : 10 TL.

Adres: Divanyolu Cad. No. 88/3
Sultanahmet — İSTANBUL

İŞÇİ - KÖYLÜ

6. sayısı çıktı

- ★ İşçi - Köylü davası uğruna iki arkadaşımız can verdi
- ★ Tarsus'ta yirmibin köylünün mitingi
- ★ Yarımca Seramik işçilerinin direnişini destekleyelim
- ★ Elbistan mitingi
- ★ Abone ol, abone bul
- ★ Başış topla, tanıt ve yay.

Abone : Yıllık 6 TL.

Adres : Sultanahmet, Divanyolu Cad.
No: 83/3 İSTANBUL

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no:1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın: 60927/168)

Kanlarımızda boğulacaksınız

«Yavrumun akan kanı helâl olsun... Benim bir oğlum gittiye, onbinlercesi, yani sizler varsınız... Size moskof piçi diyenler ve onları destekleyenler utansınlar. Taylan'ın kanı onları elbet boğacaktır...»

BİR alan var İstanbul'un göbeğinde. Eski adı Beyazıt idi. Şimdiki adı Hürriyet alanı. Bu alanda devrimci gençlik 1960 baharında hürriyet uğruna kan döktüğü için bu ad değişmesi olmuştur.

1950-60 döneminin başbakanı, büyük toprak sahibi, taşra mütegalibesi Adnan Menderes'ti. İşbirlikçi sermayenin ve feodal mütegalibenin politika alanında baş temsilcisiydi Menderes. Bu sıfatıyla Kemalist devrimin Türk ulusuna kazandırdığı ne varsa onları çiğnemiş, bir karşı-devrim politikası izlemiştir. Bir zamanların başı dik, bağımsız Atatürk Türkiye'si, 1960 yılında Amerikan üsleriyle donanmış emperyalizmin vesayeti altında bağımlı bir ülke olmuştur.

Çoğunluğu olup bitenlerin tam bilincinde olmamakla birlikte, başta ulusal çövalerimizin fedakâr savunucusu devrimci gençlik, Türkiye toplumunun ilerici güçleri huzursuzdular. İşlerin kötüye gittiğini seziyorlardı. Ama hastalığa henüz doğru teşhis koyacak düzeye ulaşmamışlardı. Doğru teşhisi koyanlar yok değildi. Ama azınlıktaydılar ve tecrit edilmişlerdi.

1960'da kötü gidişe karşı meşru direnme başladı. Menderes kendine güveniyordu. Sandıktan çıkmamış mıydı? Şartlandırılmış seçmen çoğunluğunun batıl inançlarını işleyerek oyların çoğunluğunu sağlamamış mıydı? Menderes sertleşti; teröre başvurdu; halk ve gençliğin gösterilerine polis saldırdı. Yaralananlar, ölenler oldu. Üniversiteli Turhan Emeksiz Beyazıt meydanında polis kurşunuyla şehit edildi. Menderes yasa dışına düşmüştü. «Meşruiyetini yitirmiş olan» iktidar, Atatürkçü ordu ve halkın dayanışmasıyla devrildi.

O gün bugün Beyazıt meydanının adı Hürriyet alanı'dır. Ama gene de gerçek hürriyet gelmedi. Turhan Emeksizlerin mücadelesi, hiç değilse kısa vadede özenen sonucu vermedi. Türkiye, bütün ulusal güçlerin toplumun tarihi gelişmesinde güçleriyle orantılı olarak etkili olabilecekleri gerçek demokrasi yolunu tutamadı. Kısa süreli bir duraksamadan sonra, yeniden eski raya, Filipin tipi demokrasicilik rayına girildi.

Ve şimdi Beyazıt'ın asfaltını bir kez daha devrimci gençliğin kanı sulamıştır.

ŞİMDİ iktidarın başı Menderes gibi büyük toprak sahibi taşra mütegalibesi değildir. İşbirlikçi asalak sınıflar ittifakının öteki kolundadır. Amerikan Morisson şirketinin temsilciliğinden doğrudan doğruya parti liderliği ve başbakanlık sandalyasına atlamış bir kompradordur. Sanki bizim demokrasimizde, başbakanlığa kompradorlarla çiftlik beyleri nöbetleşe geçmektedirler ve böylelikle bu işbirlikçi iki sınıf ittifakında eşitlik sağlanmaktadır. Demirel de tıpkı Menderes gibi sandıktan çıkmadığı. Tıpkı sefeli gibi o da şartlandırılmış, mütegalibenin tutsağı seçmen çoğunluğunun batıl inançlarını işleyerek oyların çoğunluğunu sağlamıştır. O da, öteki gibi, emperyalizm - işbirlikçi sermaye - feodal mütegalibe üçlü ortaklığının politika alanında baş temsilcisidir. Ve Demirel'in de izlediği yol anti - kemalist karşı - devrim yoludur; güttüğü politika Amerikan vesayetini perçinleme politikasıdır.

Ama benzetiş burada biter. Çiftlik beyi Menderes herşeye rağmen, «Çoban Sülü»den çok daha milli bir tipti. Geçmiş berikinden çok farklıydı. Amerikan danışmanlarına meydan okuduğu anlar olurdu. Demirel'in böyle çıkışlarına kimse tanık olmanmıştır. Onun Amerikan danışmanlarıyla tam bir anlaşma ve ahenk içinde çalıştığı bilinmektedir.

Evet Beyazıt'ın asfaltı gene kanlandı. Ama bu kez iktidarın başı devrimci gencin ölümüne seken bir kurşunun sebep olduğunu söyleyemez. Demirel'in polisi Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğrencisi Taylan Özgür'ü güpegündüz, üç metre mesafeden tabancayla nişan alarak, arkadaş vurmuş öldürmüştür. Taylan kendisini sokak ortasında döğen polislerin elinden kaçmış olabilir (polis saldırısına uğrayan yüzlerce öğrenci gibi) ama onun başka biçimde direnmesi

sözkonusu değildir. Taylan Özgür silâhsızdı ve İstanbul Emniyet Müdürünün basına demecinde katilin kim olduğunu bilmediği yolunda sözleri ne kadar doğruysa, öğrenci Özgür'ün üzerinde iki tabanca ve kurşunlar bulunduğu yolunda polis açıklaması da o ölçüde doğrudur.

OLAN şudur: Polisin silâh kullanması için en küçük bir sebep yokken Devlet memuru olan polis, taammüden bir genç devrimci vatandaşı öldürmüştür. Ve güdülen amaç ça besbellidir. İşbirlikçi iktidarın politikasına gösterilerle karşı çıkan, Üniversitede reform isteyen, Atatürk devriminin tamamlanmasını özleyen Mustafa Kemal gençliğini sindirmek.

Ve Taylan'ın öldürülmesi geçen yıl Vedat Demircioğlu'nun toplum polisi tarafından öldürülmesinden bu yana devam eden bir cinayetler zincirinin son halkasıdır. Beyazıt cinayetinden dört gün önce 19 Eylül 1969 günü Orman Fakültesi öğrencisi Mehmet Cantekin, öğrenci boykotu yüzünden yüksek öğretim ticaretinden umduğu tatlı kârları elde edemediği için gözü dönmüş Işık Özel Mühendislik Okulu sahibinin tuttuğu kiralık katiller tarafından uzun namlulu silahlarla öldürülmüştür. Olay yerinde bulunan tanıklar toplum polisinin kiralık katilleri desteklediği ve sonunda silahlarıyla birlikte kaçmalarını sağladığına tanıklık etmekte dirlir. Kiralık katillerin açtığı yayılın ateşte öğrenci Unal Altıntaş ağır olmak üzere, birçok boykotçu genç yaralanmıştır. Tunceli'de Emniyet Müdürünün attığı kurşunla vurulan ve ölen Mehmet Doğankıran ve polisin açtığı yayılın ateşinde yaralanan yüzlerce vatandaşı; Kanlı Pazar'da toplum polisi himayesinde yobaz saldırganlar tarafından öldürülen Duran Erdoğan ve Ali Turgut Aytaç ve aynı olayda yaralanan yüzlerce insan, Ankara'da polisin ölümüne sebep olduğu Atalay Savaş (buraya ancak şehirlere işlenen cinayetleri alabildik) bu zincirin halkalarının bir kısmıdır. Ve her seferinde katiller cezazsız kalmıştır.

Demirel'in eski DP başbakanından çok daha cüretli ve çok daha kararlı davranabildiğini teslim etmek gerekir. Menderes onun kadar olamamıştı.

Bu çıkar yol mudur? Böyle mi sürdürülecektir Filipin tipi demokrasi Türkiye'de?

Bu sorunun cevabını bırakalım Taylan Özgür'ün babası binbaşı Hasan Özgür versin; bu sözler Taylan Özgür'ün cenaze töreninde onun genç devrimci arkadaşlarının önünde söylenmiştir. Şöyle diyor Menderes.Bayar iktidarını düşük duruma getiren harekete aktif olarak katılmış olan saygıdeğer binbaşı: «Yavrumun akan kanı helâl olsun... Benim bir oğlum gittiye, onbinlercesi, yani sizler varsınız... Size moskof piçi diyenler ve onları destekleyenler utansınlar. Taylan'ın kanı onları elbet boğacaktır...»

DİNLEYİN, Devletin emniyet kuvvetlerini gericiliğin vuru kuvveti haline getirenler; dinleyin, onbinlik siyasi namazlar tezgâhlayanlar, yobaz, faşist saldırıları, öğrenci avları düzenleyenler; dinleyin, Kanlı Pazarları, yeni Deli-baş isyanlarını, Kayseri saldırılarını, Tunceli olaylarını sahneye koyanlar; dinleyin, onlara yeşil ışık yakanlar; destek olanlar; dinleyin, Vedat Demircioğlu'nun, Atalay Savaş'ın, Duran Erdoğan'ın, Ali Turgut Aytaç'ın, Mehmet Cantekin'in, Mustafa Taylan Özgür'ün ve daha nicelerinin kanına girenler; iyi dinleyin, şehit oğlunun naşı başında devrimci gençliğe seslenen bu babanın sesini.

Çünkü binbaşı Hasan Özgür'ün sesi Türk ulusunun vicdanının sesidir.

TÜRK SOLU

Oportünizm İÜTB kongresinde yıkıcı bir rol oynadı

Ömer GÜVEN

FKF İst. Sek. Kurulu Üyesi

Klasik talebe birliklerinin en önemli ve maddi imkânları en geniş olanı İÜTB'dir. Üç seneden beri Ufuk Şehri adında bir şahsın, tek başına, elinde bulunmaktadır. Mil yona yakın parayı iç ettiği, iktidar ve Tür. keşin henpaları ile işbirliği yaptığı, işine geldiği için kanun dışı olduğu bilindiği halde Rektör Egeli tarafından yıllık tahsisatları muntazam ödendiği bütün öğrenciler tarafından bilinir. İÜTB İstanbul Üniversitesi'ne bağlı fakültelerin cemiyetleri tarafından oluşturulan federatif bir kuruluştur. Bağlı cemiyetlerin bir çoğu da aynı şekilde yıllardır kongrelerini yapmamakta ya da hamamda, minibüste yapmaktadır. Normal kongrelerini yapan cemiyetlerin ise hepsi solcuların elindedir. Bu yılki kongrede de dokuz fakülte cemiyetinden İktisat, Dış hekimliği, Eczacılık, Kimya ve Orman solcuların yönetiminde idi. Buna karşılık Tıp, Edebiyat ve Hukuk işbirlikçi uşaklarının Fen Fakültesi ise zaman zaman sağcılarla birleşen fakat kesin tavır olmıyan bir yönetimde idi.

Görüldüğü gibi bu örgütün kazanılması için elde bir çok imkân vardı. Bununla beraber sadece sayı hesabı ile de kazanmak mümkün değilci ve saldırılara ve tehditlere karşı militan gurupların da kongre yerinde hazır bulunmaları gerekiyordu.

Kongre kazanıldığı takdirde, İ.Ü. öğrencilerini temsil etmeyen gerici yönetim iş başından uzaklaştırılacak, İÜ içinde ve dışında devrimci harekete yeni imkanlar hazırlanacak bu arada da yakında açılması söz konusu olan üstörgüt TMTF kongresine de daha güçlü olarak gitmek mümkün olacaktır.

Kaba hatlarıyla solcular - gericiler mücadelesi şeklinde ortaya çıkan guruplaşma aslında, kendi içlerinde de çatışmaları taşıyor... Sağcı gurup içinde menfaat çatışması, solcu grup içinde proleter devrimci çizgide hareket edenlerle TİP yönetici kliklerin ve sahte ideologların oportünizminin etkisi altındaki altındaki başını İktisat Cemiyeti yöneticilerinin çektiği takımın çatışması idi. Meselelen dışından bakıldığı zaman uzlaşacağı sanılan proleter sosyalizmi oportünizm çelişmesi her zaman olduğu gibi uzlaşmadı. İdeolojik ayrılıklar hareket tarzlarına yansdı. Sol kanatta görünen delegeler içinde en aktif olanlar proleter sosyalizminin oportünizmle mücadelesinin bugünkü kadar gelişmediği dönemlerden kalan iktisat cemiyeti yöneticileri idi. Bunlar önceleri kongreyi hiç önemsemediler. Çünkü arkadaşların öğrenci örgütleri hakkında, eskiden kalma sakat ve sekte bir takım alışkanlıkları vardı. Önerinde İTÜÖB, AUTB ve bizzat kendi cemi-

yetleri örnekleri olduğu halde öğrenci örgütlerine değer vermemeyi benimsemişlerdi. Bu küçük burjuva oportünizminin içine kapanma ve tecrit olma eğiliminin bir sonucu idi.

Neden sonra bu tavır değişti ve soldan sağa yalpa ederek keskin kulüçü kesildiler. FKF'de ve İTÜÖB'de devrimcilerin yenilgisine uğradıkları için İÜTB'yi kendilerine merkez yapmayı kararlaştırmışlardı.

Buna karşılık proleter sosyalistleri oportünistlerin zararlı olabilecek tutumlarını hesaba katarak, fakat kan davası zihniyeti taşımadan, kararlılık içinde, ilk günden itibaren solcu delegasyonları toparlamaya çalıştılar diğer delegasyonlarda bulunabilecek antiemperyalist - demokrat unsurlarla ilkelere dayanan ittifaklar aradılar. Küçük burjuva eğilimleri fazla olanlara karşı da kazanma imkânlarının el verdiği ölçüde, dayanılan ilkelere ters düşmeyecek şekilde tavizler verilmesi kararlaştırıldı.

Bunun somut örneği Fen Fakültesi delegasyonu ile kongre öncesi ve kongre süresince kurulan ilişkilerdir. Bu ilişkiler ve ilkelere dayanan ittifaklar sonucudur ki Fen Fakültesi delegasyonu kongre sonunda tamamen devrimci saflarda yer aldı. Ancak oportünistler bunu dahi değerlendiremediler. Çünkü İÜTB'yi oportünizmin kalesi haline getirme-

MALATYA'DA DEVRİMCİ ADAY HÜSEYİN AĞÜN LİSTE BAŞI OLDU

TİP Malatya aday listesi başına kontenjandan getirilen Turabi Öztoprak istifa ederek yerini devrimci aday Hüseyin Ağün'e bırakmıştır. Turabi Öztoprak'ın istifası oportünizmin iflâsının yeni ve canlı bir belgesidir. Oportünizmle mücadelenin geliştiği Malatya ilinde devrimci tabana rağmen liste başını kontenjanla doldurmaya çalışan Aybar kılığı, bu istifayla bir darbe daha yemiştir. Turabi Öztoprak'ın istifası şöyledir:

«Bugüne dek Türkiye'de yaşayan halkı, kendi çıkarları ve kendi iktidarlara için insanca yaşama olanağından yoksun eden sahte yüzü soygun düzeninin devamını isteyen hakim sınıfların, sömürü düzenini yıkıp, tüm halkımıza yarınından emin insanca ve kardeşçe yaşama, sağlık, eğitim, konut, işsizlik ve emeklilik sorunlarına çözüm yolu getirdiği, tatbikata konan ülkelerde deneylerle sabit sosyalist parti Türkiye İşçi Partisi saflarında emperyalizme, komprador kapitalizmine, feodalizme, burjuva yaşantıya, soygunun, sömürünün her çeşidine karşı Türkiye'de verilmekte olan savaşa katılmayı kendime görev saymış bulunuyorum.

Türkiye İşçi Partisi'nin kendi bünyesindeki çatışmalara, karşı güçlerin maddi imkânlarına, devletin genel idare çarklarının kapitalist partilerden yana döndürülmesine rağmen, tam bağımsız ve ger-

çekten demokratik Türkiye'nin özlemi olmuştur.

Emekçi, işçi, köylü ve dar gelirli halk yığınları bugünkü sözde demokrasiye inanamamaktadır.

Türkiye'de oynanan emperyalizmin «BÖL VE HÜKMET» oyunu, Türkiye'de mezhep mücadeleleri şeklinde AP ve BP tarafından sahneye konulup, su yüzüne çıkarılmıştır.

Tarih boyunca, insanlığa zararlı olduğu, kendinden olmıyanları kâfirlik, ce-hennemlik ve katli vaciplikle suçlayan mezheplerde gruplanmış insan topluluklarını birbirinden nefret ettirerek, birbirlerine düşman ederek, dikkatleri mezhep mücadelelerine yöneltip, aç ve perişan vatanında sınıfının bilincine varma yolundan saptırmak istedikleri gerçeği ortadadır. Ashında, AP ile eş düşüncede olan tüm kapitalist partiler gibi BP de, sahte düzeni devam ettirmek amacındadır. Alevi vatandaşların inançlarını istismar ile alevi oyları ile çıkaracağı milletvekilleri-nin bu oyları AP'nin istediği gibi Meclis'te değerlendireceği de anti-lâik bütçelere müspet oy kullanan Genel Başkanlarının tatbikatı ile ortaya çıkmıştır. Son Tunceli olaylarında, halka yapılan işkencelere, zulümlere rağmen Tunceli mahalli hükümetinden, polisten yana beyanatı, BP'nin AP'nin dümen suyundan kendisini kurtaramıyacağına açık işarettir.

Şüphesiz mezhep mücadeleleri, ancak ve yalnız sosyalist bir düzen içinde erir.

Bayramdan bayrama et yüzü gören, yalınayak, başkarak, yarınından endişeli, işsiz geniş halk yığınlarının işçi pazarlarında kol gücünü satmak ve günlük nafakasını temin etmek amacı ile kendi kendini sergilemek esaretine düşürülmüş işçi kitlelerine, hürriyetten söz etmek küfüdür.

Halkı ekonomik hürriyetten yoksun edilmiş bir ülkede, vitrindeki eşyaları se-retmek hürriyeti var, ama alma olanağı ve hürriyeti yoktur.

Hürriyet kelimesini kendi çıkarları için istismar eden, yabancı şirketlerin soygununa iştirak edenlere, halkın en ağır şekilde cevap vereceği gün uzak değildir.

Halka refah ve mutluluk vaad edenlerin, vaadleri yalan ve kavli mücerrettir.

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu'nun bana tevcih ettiği Malatya ili birinci sıra kontenjan adaylığımın, Malatya'daki politik pozisyonu incelemeyen karara vardığı, adaylığımın devamı halinde Malatya'daki sosyalist potansiyelin dağılacığını anlamam ve bizzat köylere gidip emekçi TİP üyelerinin ve sempati-zanlarının kanılarını almam sonucu bu görevimden istifaya karar vermiş bulunuyorum. Çünkü, emekçilerin isteğine ve kararlarına uymak sosyalistlerin şiarıdır.»

amacındaydılar. Bu yüzden proleter devrimcileriyle ilişki kurmaktan kaçındılar.

Oportünistlerin ise böyle tahlillerden haberi olmadığından bir batağa saplanmaları kaçınılmazdı. İki adi cemiyetçi başkan adayı arasında çekişme olduğu ve bunlardan birisinin Nurettin İspir olduğu İspir'in diğer sağcı aday Kılıçoğluna karşılık solcularla geçici bir süre birlikte bulunabileceği haberi bu arkadaşlara çok cazip gelmişti. Bu geçici birleşme için aracılık yapan ise gene eski İÜTB başkanlarından Ufuk Şehriden farkı olmayan Mehmet Şavata adında birisi idi. Yenikapı'da bir yerde pazarlığa oturuldu ve anlaşma tesis edilerek kongre açıldı. Pazarlık şöyle idi: İspir Edebiyat delegasyonu ile kongre başkanlık adaylığında solcuların adayını destekleyecek, ikinci başkanlığına ise İspirin Suat adında bir hemşehrisi getirilecekti.

Bu sağlam esaslara dayanmayan politika, oportünistleri anti - demokratik batağına sürükledi. Değil kongreyi dinlemeye ve korumaya gelmiş militanlar, diğer delegasyonların üyelerinin bile ne olup bittiğinden, nasıl Sıtkı Coşkun ya da Erdem Hançer'in İspirle kol kola dolaştıklarından haberleri yoktu. Gevşeyen ve gerçekte sol kanat içinde anti - demokratik bir ortama bürünen kongre, devrimci kafalarında bir çok şüpheler uyandırmaya başladı. Bu oportünist politikanın önemli bir sonucudur. Bu ortam, oportünistleri, kongre dışında kalan fakat sağlam ve etkili çalışmalar yapan proleter sosyalistlerinden tecrit etti. Bu etken de oportünistleri çaha fazla batağına sürükledi.

Oportünistler İspir ile bu anlaşmayı neden yapmışlardı?

1 — İspirle girdikleri kulis havasında proleter devrimcilerin geliştirdikleri çalışmalardan fazla haberleri yoktu.

2 — Orman Delegasyonu tek proleter devrimcisi olanı idi ama hukuki bir takım gerekçelerle kongreye sokulmadı. Oportünistler sol kanat içinde dengenin aleyhlerine bozulacağından korktuklarından İspir'le uzlaşmayı bu mücadeleye tercih ettiler.

3 — Kavga çıkacağından korktuklarından İspir'i garanti olarak kabullenmişlerdi.

Proleter Sosyalistlerinin ise sağlam çalışmaları vardı. Karşı delegasyonların hemen hepsinden müttefikler buldular. Proleter sosyalizmi çizgisindeki diğer örgütlerin desteği ile hem diğer okullardan hem de Ankara'dan militan arkadaşlar getirdiler.

N. İspir solcu kongre başkan adayına oy vermemiştir. Solcular sayıca da üstün olduklarından divan başkanlığını almışlar ancak oportünistler bu durumun farkına varmadıklarından ikinci başkanlığı İspirin adamına kaptırmışlardı. Bu kaptırış kongrenin kaderini tayin etti.

Oportünizmin özelliklerinden biri, mücadelenin tümünü hesaba katmamak, ayrıntılarla uğraşmaktır. Bu onların mücadeleyi göze alamamaktan doğan dargörüştüklüklerinden ileri gelir. Bu yüzden kitlelere ve militanlara ana hedefler yerine tali hedefler gösterirler. Ve pek kritik noktada olan mücadelenin kaybına sebep olurlar. İÜTB kongresi oportünizmin bu tipik özelliğinin pek açık bir örneğini verdi.

Kongrede sol kanadı yönetmek iddiasında olan oportünistler, kongrenin kazanılması ana hedefini unutup, İbra meselesinde sağcıların bir kısmıyla uzlaşma yolları aradılar. Akıllarınca Ufuk Şehri'ye İbra vermeyecek, böylece büyük bir zafer kazanacaklardı. Bu dar görüşlü oportünistlerimiz, her nasılsa minareyi çalanın kılıfını hazırlayacağını unutmışlardı. Nitekim İbra oylama-

Millî Kurtuluş: işte böyle

Emek dergisinin onuncu sayısında çıkan K. E. imzalı «Millî Kurtuluş: ama nasıl», başlıklı yazıya cevap

Çağımızda emperyalizme karşı verilen savaşların adına MİLLÎ KURTULUŞ SAVAŞI denmektedir. Bu savaş işçi sınıfının öncülüğünde tüm millîci güçlerin birleşmesiyle zafer ulaşabilir. Öyle ise işçi sınıfının görevi bağımsızlıktan yana olan güçlerle ittifak kurmaktır.

K. E. yazısında «Bu mücadelede işçi sınıfının, kesin müttefikli yoksul köylülerdir, diye yazıyor ve şöyle devam ediyor: «Yerli burjuvaziye, emperyalizme karşı verilecek savaşta bir kısmıyla da olsa bir müttefik olarak görmek ve bütün hesaplarını buna dayandırmak kendi kendine gelin güvey olmaktır». Bu düşünce emperyalizm canavarı karşısında işçi sınıfını yalnız bırakmak demektir. MİLLÎ KURTULUŞ SAVAŞI'nın yenilgisini önceden hazırlamak olur.

Bu savaşta başarı sağlamak için millîci güçlerle güçbirliği gerekir. Büyük bir devrimcinin yazdıklarını hatırlayalım «Kendinden güçlü olan bir düşman, ... geçici bir müttefik olsa da, salıntılı olsa da, şarta bağlı bulunsada, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasada, sayıca güçlü bir müttefik kendi tarafına kazanmak için en küçük imkândan en büyük itina ve dikkat ile en ustaca ve en akıllıca yararlanıldığı takdirde yenilgeye uğratılabilir». Kaldır ki K. E. biraz daha aşağıda «... ve kesin sonuç veren hareketler ancak emekçi sınıflarının ideolojik ve fiili öncülüğü çevresinde toplanan, bağımsızlıktan ve sosyalizmden çıkarılan tabakaların yürüttüğü hareketlerdir...» diye yazmakla işçi sınıfının, savaşta ara tabakalarla birlikte yürütmesi gerektiğini anlatmaktadır. Yani bağımsızlıktan yana olan millîci güçlerle güçbirliğinin gere-

ğini kabul etmektedir. Öyle ise işçi sınıfını bağımsızlıktan yana olan güçlerden tecrit etme gayreti niye? Ayrıca K. E. «Bu günkü işbirlikçi burjuvazileri ile işbirlikçi olmayan burjuvazileri arasında, bir futbol takımının A ve B kadroları arasındakinden daha fazla bir fark yoktur, demekle işbirlikçi sermaye ile yerli sermayeyi aynı sebebe koymaktadır. Örneğin K. E. işbirlikçi sermayenin renkli gazoz sanayii ile yerli gazoz sanayii arasında, işbirlikçi margarin sanayii ile yerli zeytinyağı sanayii arasındaki ilişkiyi gözmezlikten gelmektedir. Ve bağımsızlıktan çıkarılan yerli burjuvazi ile işçi sınıfının güçbirliğini gereksiz ve imkânsız olduğunu ileri sürmektedir.

Devrimcinin bugünkü görevi, sosyalist teorinin ışığında bugünün ana gelişkesi olan sömürülen uluslarla emperyalizm arasındaki ilişkiyi çözümlenmek, bağımsızlığı gerçekleştirmek, feodal kalıntıları ortadan kaldırmaktır. Bu yapılmadan yani MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM gerçekleştirilmeden emekçilerin kurtuluşu hayaldir.

Emperyalizm —işbirlikçi burjuvazi— feodal ağı ittifakına karşı MİLLÎ GÜÇLER İTTİFAKI kurarak MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMİ gerçekleştirmek. Bu geçilmesi zorunlu bir aşamadır. İşçi sınıfını bunun dışında bir eyleme yönlendirmek, zaferi güçleştirmekten hattâ imkânsızlaştırmaktan başka bir işe yaramaz.

YAŞASIN DEVRİMCİLER
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE
İŞBİRLİKÇİLE
Rİ VE OPORTÜNİZM
YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

Hüseyin KAYA

sında uzlaşmaya vardıkları İspir takımının açık ihanetini gördüler. Diğer yandan sol delegasyonun sağcılara nazaran çoğunlukta olması yüzünden İbra alamayan Ufuk Şehri, bu büyük taktisyenlerle ulu orta alay etti. Ufuk Şehri, «Bana İbra vermediğinizi sanıyorsunuz. Asıl İbrayı ben size vermedim. İbra için benimle pazarlık etmeğe çalıştınız. Ancak bana İbra vermemeniz benim doğru işler yaptığımı gösterir. Sizinle İbra konusunda pazarlığa girmeyi zül acdettim. Onun için de reddettim.» demiştir. Ufuk Şehri İbra almaktan zerrecce çekinmiyordu. Ancak İbra yüzünden Ufuk Şehri İspir ittifakının doğması, oportünistlerin büsbütün paniğe kapılmasına yol açtı. Nerede ise oylamayı yeniden yaptırarak ve İbra vereceklerdi. Onların bu eğilimi, düşman karşısında gösterilen tereddütün karşı saflarda cesaret, kendi saflarında ise zaaf yaratacağını iyi bilen proleter devrimcilerince güçlükle önlendi.

Kongrenin sonu da oportünizmin tipik özelliklerinin sergilenmesine yolaçtı. Karşı-devrimciler, seçimlere geçilmeden önce uzlaşmayla kurulan başkanlık divanının sol eğilimli başkanına güvensizlik oyu verdiler. Böylece başkanlık divanında kurulan denge (!) sağcılar lehine bozuldu. Bu durum oportünistlerin bir daha paniğe kapılmalarına yol açtı. Ve mücadeleyi bırakıp kongreden çekilme kararı aldılar. Küçük burjuva yilginliği, onları daima mücadeleden kaçma-

ğayı itiyordu. Proleter devrimcileri bu yanlış tutumun karşısına bir daha amansızca dikildiler. Onların ortaya attığı «Sosyalistler Dışarı», sloganına fiilen müdahale ederek karşı sağcıların beklemedikleri bir fırsattı. Salonun temizleneceği gerekçesiyle onların işini kolaylaştırdılar. Böylece seçimlerden önce sol delegasyon salonunda atılmış oldu.

Proleter devrimcilerinin dışarda da şiddetle devam eden muhalefeti karşısında bir ara salona tekrar girilmek istendi. Ancak alı alan Üsküdarı geçmişti. Bu defa sol delegasyonun önünü toplum polisleri kesti. Böylece sağcılar nisapsız olmasına rağmen, çatlak ses çıkmayan bir seçim yapma fırsatını buldular. Ve kanunsuz bir şekilde başkan seçerek İÜTB'yi iki başlı hale getirmeğe muvafak oldular. Zaten sağcıların bu kongreden elde edebilecekleri en büyük kazançtı bu. Devrimcilerin ise elde edebilecekleri en kötü sonuç. Bu sonucu oportünizmin delegasyon üzerindeki hâkimiyeti hazırladı. Sol delegasyonun kanunî olarak açtığı ikinci kongrede yapılan seçimlerde ise Şuayip Dilmen başkan seçildi.

İÜTB Kongresi bir defa daha göstermiştir ki oportünizm devrimci safların bölücüsüdür. Proleter ideolojisine yabancı fakat onun içinde karşı - devrimci güçlerin uzantısı olarak bulunan oportünizm'le mücadele en şiddetli biçimde yürütülmelidir.

Yarımca işçileri mücadelede kararlı

— SERAMİK İŞÇİLERİ
— SOKAĞA DOKÜLMEKLE İŞ HAL-
LOLMAZ.

— HAK MAHKEMEDE ARANIR.
— PARANIZ YETMIYORSA DAHA ÇOK
ÇALIŞIN, FABRİKA DAHA ÇOK KAZAN-
SIN, SİZ DE DAHA ÇOK ALIN.

— BÖYLE DEVAM EDERSENİZ YÖV-
MIYEDEN, İŞDEN OLURSUNUZ, ÇOK ŞEY
KAYBEDERSİNİZ.

— DEVLET BU FABRİKAYI SİZİN İÇİN
YAPTI.

— BEN SİZİN BABANIZ OLARAK
DOĞRU YOLU GÖSTERDİM.

Bu lafları 10 Eylül çarşamba günü saat 10.30'da İzmit Valisi emek istismarcılarını savunmanın ezikliği içinde söylüyordu. Karşısında dâvasına inanmış ve fabrika dışın- da direnişlerine devam eden 1200'e yakın mert Türk işçisi vardı. Konuşmanın başın- da isteklerini bildiren işçileri "Yalnız ben konuşacağım, sizler konuşursanız giderim. Zaten ben size değil başka bir yere teftişe geldim" diye azarlayan bu zat, Gazi Mustafa Kemal'in memleketin efendisi olarak adlan- çirdiği işçilerle konuşurken onlara arkadaş- lar dahi dememiş, seramik işçileri diye hi- tap etmişti. Oysa bu kahraman seramik iş- çilerinin ümitle bekleyen gözlerinde dört gündür fabrika dışında aç, susuz, gecenin ayazı, gündüzün sıcağından yorgun, fakat sonuna dek direneceklerinin kararlılığı gö- rülüyordu. Bir tanesine sokuldum.

— Adın, soyadın?
— Tacettin Ayyıldız.

Bize biraz şüpheyle bakıyordu. Ne de ol- sa kendilerini devamlı sıkıştıran polisden bıkmışlardı.

— Evli misin?
— Evliyim ve dört çocuğum var.

— Nerede oturuyorsun?

— Buraya her gün dört lira ödeyerek gidip gelebileceğim uzaklıkta ve kiradayım 100 lira.

— Bu hareket için düşündüklerin.

İŞÇİ-KÖYLÜ Yarımca işçilerin de mücadele silâhidir.

— Bu hareketi kalben destekliyorum ve sonuna kadar destekleyeceğim.

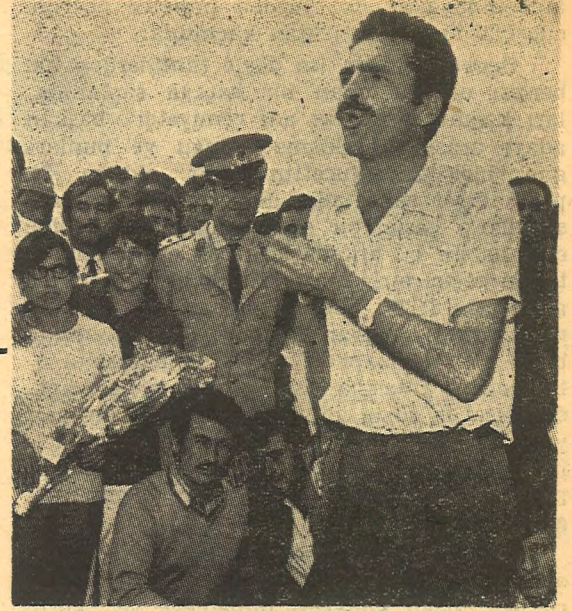
— İşten şikâyetin var mı?

— Ustabaşı ve mühendislerin hakareti çekilmez oldu. Sayılamayacak kadar çok iş- ten şikâyetimiz. İzin kağıdı çıkarabilmek için bir gün uğraşyoruz. Eğer yerine işini yap- cak arkadaş göstermezsen izin alamıyorsun hastanı doktora, çocuğunu okula götürmi- yorsun.

— Hasta olduğumuzda viziteye çıkıyoruz, önce müdür elinde derece ile bizim ateşimi- ze bakıyor, eğer kendisi hasta olduğumuza inanırsa doktora gönderiyor.

— Fabrika size yemek veriyor mu?

— Evet yemek veriyor, fakat biz vücut- ça çalışıyoruz, çok kuvvet sarfediyoruz, buna

Yarımca işçi liderlerinden Naci Oğur konuşuyor.

karşılık çıkan yemek bizim enerjimizi kar- şılamıyor. Bir de üstelik yarım saat yemek molasını yövmiyeden kesiyorlar. Bizim saat ücretlerimiz malum iki lira civarında. Yarım saati eder bir lira. Bize bu bir lira karşılı- ğında yemek veriyorlar neler yediğimizi an- layın.

Bu arada ustabaşı olabilmek için belli bir sürenin dolması veya belli ihtisasa lüzum yok. Tanıdığı olanlar veya kısım şeflerine, mühendislere şirin görünenler onların hak- lı, haksız isteklerine hizmet edenler, jurnal- ciler usta olabiliyorlar. Bu hususta bize bir işçi kardeşimiz şöyle yakındı:

Adım Mehmet Göktaş. 4 yıllık işçiyim. 200 krş. saat ücreti ile çalışıyorum. 4 kişilik aileye bakıyorum. Ayda 275 lira kira 60 lira yol parası veriyorum. Bu işe gidip gelme çok zor. Cumartesi günü saat 13.15 de paydos zi- li çalar. Çıkarız, kart basarız, sonra yemek verirler oysa tren 13.30 dadır, ya yemek ye- meyiz ya da treni kaçırıp 2 saat daha bekle- mek mecburiyetinde kalırız. Sair günler de aynı olur. Kış soğuşunda biz hergün iki saat tren bekleriz. Memurların servisi paydoştan yarım saat evvel kalkar. İçinde boş yer ol- duğu halde bizi almamak için. Ama müdür bey İstanbul'a çocuklarını sinemaya gönde- rirken kırk kişilik otobüsü tahsis eder. Bir de şunu yaz olduğu gibi, dedi. Bütün bun- lara rağmen işçi arkadaşlarımızın suçsuz dahi olsa kulağından tutup dışarı atma du- rumlarının kesinlikle kalkması. Çünkü bu hal işçileri tahammülsüz hâle getirmiştir. Sarı sendikamızın namussuzluğunu anlayanlar devrimci Serçip-İşi kurdular. Temsilci Ha- san Çevik adlı arkadaşımızdı. Onun işten atıl- ması bardağı taşıran son damla oldu.

Bu şartlar altında Valinin söyledikleri- nin baba nasihatı olmadığını biliyorlardı. Çok şey kaybedersiniz diyordu. 400 lira aylık alan bir işçi kardeşimiz sırtındaki kazağını yere çalıp bundan başka neyim var kaybede- cek diye soruyordu.

İstanbul'dan gelen devrimci öğrenciler işçileri uyarıyorlardı. Valinin, işçileri uyut- mak için söylediği sözleri bir bir açıklıyor- lardı. İşçiler devrimci gençliğin dayanışması ile daha kararlı, daha güçlü oldular. Ben de çıktım, Validen sonra işçilere; "Birleşiniz, mücadeleniz emperyalizmin işbirlikçilerine karşıdır. Birliğimiz zafere kadar sürecektir. Vaatlere kanmayalım. Bize tavsiye verile- ceğine, emeğimizin hakkı verilsin. Yılmaya- lım, birlikte direnelim. Devrimci gençlik si- zinle beraberdir." dedim.

İşçiler artık geçiği kavramışlardı. Ger- çek; haklar için mücadele idi.

AydınÇığ

Yarımca işçi mitingi

ÖRGÜT MESELESİ

Ersen Olgaç

ve yığınlar arasında siyasi itibarı olması gerekir. Bir sosyalist parti ne denli öncü ve örgütlenmiş olursa olsun partili olmayan yığınlarla bağlarını artırıp sağlamlaştırıyorsa payına düşen görevleri yerine getiremez.

Sosyalist bir parti, işçi sınıfının en devrimci, en yiğit, seçkin unsurlarını barındıran bir öncü kol olduğu kadar temsil ettiği sınıfın örgütlü koludur da. Parti ancak işçi sınıfının örgütlü kolu olursa, iç ve dış durumların istisnai durumlarında proleteryanın mücadelesini yönetebilir. İşçi sınıfının örgütlü kolu olan bir sosyalist parti bu sınıfın genel kurmayı olma payesine yükselebilir.

Parti içi disiplin

İşçi sınıfının öncü ve örgütlü kolu olan sosyalist partinin demir gibi bir disipline ihtiyacı vardır. Ancak birliğinden ve demir gibi disiplininden güç alan bir sosyalist parti gerçekten işçi sınıfının öncü ve örgütlü kolu payesine ulaşabilir.

Yalnız proleteryanın devrimci partisinin disiplinini perçinleyen, kontrol eden ve ona destek olan nedir? Lenin bu soruyu şöyle cevaplandırıyor: «İlk önce proleter öncüsünün bilinci, devrim yolunda fedakârlığı, kendine hâkimiyeti, feragat duygusu, yiğitliğidir. Bundan sonra en geniş anlamıyla emekçi yığınlarıyla ve ilk önce proleteryanın kitleleriyle, ama proleter olmıyan emekçi yığınlarıyla, bağlar kurma yeteneği, onlara yaklaşma, bir ölçüye kadar, onların içinde erime yeteneğidir. Üçüncüsü bu öncünün siyasi doğrultusunun doğruluğudur. Büyük yığınların kendi tecrübeleri ile tutulan yolun doğruluğuna inanmış olmaları şartıyla, siyasi stratejisinin ve taktiklerinin doğruluğudur. Eğer burjuvaziyi iktidardan düşürme ve toplumun biçimini değiştirme görevini yüklenen öncü sınıfın partisi olmaya yetenekli devrimci bir partide tüm bu şartlar birleşmemişse bu partide disiplin kurulamaz ve o disiplini yaratmak için gösterilen çabalar boş laflardan ve yapmacıklardan öteye varmaz; ama öte yandan bu şartlar hep birden fıskırmaz, bu şartlar uzun çalışmalarla çetin tecrübelerle hazırlanır; hazırlanışı, ancak gerçekten yığınsal ve gerçekten devrimci bir hareketin pratiği ile sıkı sıkıya bağlı olarak biçimlenen ve doğma olmayan doğru bir devrimci teori ile kolaylaştırılır.» (5)

Proleteryanın partisinin demir disiplini asla kör bir disiplin değildir. Bu disiplin, parti üyelerini robotlar sürüsü durumuna indirgeyen anlamsız bir disiplinin yerine bütün parti üyelerinin düşünce ve irade birliğinden doğan bilinçli bir disiplindir. Aslında bilinçli bir disiplin ancak demir gibi bir disiplin olabilir. Parti içindeki demir disiplin üyelerin örgüte, azınlığın çoğunluğa, alt kademelerin üst kademeye ve partinin tümünün merkez yönetimine itaati ile sağlanabilir. Bu disiplin kurallarına uymayan kimse partinin birliğine zarar vermiş olur.

Parti içindeki hiziplerin varlığı gerek proleteryanın partisinin demir disiplini ve

gerekse partinin birliği ile asla bağdaşmaz. Hiziplerin varlığı parti içindeki bir tek merkezin dışında bir çok merkezlerin varlığına yol açar ve bir tek iradenin bölünerek demir disiplinin çözülüp dağılması sonucunu verir.

Parti içinde eleştirî ve özleştirî

Proleterya partisinin gerçek niteliğini kolaylaştırması için demir disiplin ne kadar zorunluysa, bu disiplini bilinçli bir disiplin çizgisine sokan eleştirî ve özleştirî de o kadar zorunludur.

Gerçek bir sosyalist parti eleştirî ve özleştirîden asla korkmaz. Aksine, eleştirî ve özleştirî stratejik ve taktik yanlışlıklarına düşmemek için sosyalist partinin elinde güçlü bir silâhtir. Sosyalist bir partiyi diğerlerinden ayıran en önemli niteliklerden birisi eleştirî ve özleştirîyi bilinçli bir biçimde uygulamasıdır. Lenin bu konuda şöyle diyor: «Bir siyasi partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, sınıfına karşı ve emekçi yığınlarına karşı görevini gerçekten yerine getirip getirmediğini tespit edebilmemiz için en önemli ve en güvenilir kıstaslardan biridir. Yanlışlarını açıkta teslim etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışları meydana veren durumu tahlil etme, yanlışları doğrultma yollarını dikkatle incelemek, işte ciddi bir partinin işaretleri bunlardır.» (6)

Parti içindeki eleştirî ve özleştirîde asıl olan örgütlerdeki yanlışları ve politik hataları bulup ortaya çıkarmaktır. Politik hatalara ya da örgütlenme kusurlarına bağlı olmayan kişisel hataların eleştirisi üzerinde fazla durmak gereksizdir. Eleştirilerin ağırlığını politik ve örgüt hatalarından bu tür ufak tefek şeylere yöneltmek parti üyelerini politik çabaları unutan korkak kişiler durumuna indirgeyecektir. Bu yüzden eleştirî ve özleştirîyi parti örgütünün sağlamlaşmasına, savaş gücünün artmasına yarayan bir silâh olarak kullanmak gerek. Yoksa, subjektivist ve keyfi yargılara dayanan eleştirî ve özleştirînin partinin gücünü kaybetmesine ve dayanışmanın bozulmasına yol açması kaçınılmazdır.

Parti içi politik ve örgüt konularına ilişkin eleştirî ve özleştirînin de uygulanışında dikkat edilmesi gereken bir nokta var: Bu da, her tür eleştirî ve özleştirînin bir konu parti organlarında karara bağlanınca sona ereceğidir. Bir konu üzerinde alınan karara fikren katılmayan üyeler bu kararın uygulanmasında hiçbir çabayı esirgememelidir. Yoksa proleteryanın partisinin demir disiplinini zedeleneyeceği açıktır.

Demokratik Merkezîyetçilik

Evet, bir sosyalist partinin içinde sosyalizmin bilimi ile ters düşmemek şartıyla herkes kendi fikrini rahatça söyleyebilmeli, parti organlarında eleştirî ve özleştirî en mükemmel bir biçimde uygulanabilmelidir. Ancak

böylece parti içi demokrasi tam anlamıyla sağlanabilir. Partinin aşağıdan yukarıya doğru seçimle işbaşına gelmesi parti içi demokrasinin bir gereğidir. Gerçek bir sosyalist partinin kuruluşu ve organlarının teşekkülü böyle sağlanır. Sosyalist bir partide en geniş alt kademelerden yukarıya doğru serbest seçimle örgütlenme burjuva partilerinden tamamen ayrı bir niteliktedir. Sosyalist partide küçük çıkarlar için adam lanse etme, ayak oyunlarına girmek ve seçim öncesinde adı kulislerle üyeleri yanıltmak durumu olamaz.

Partinin en militan, en devrimci ve en yetenekli üyelerinin önüne konulacak olan bu tür engellerin partinin sosyalist kimliğine ağır darbeler indireceği açıktır. Bu yüzden parti organlarının seçiminde burjuva partilerindeki küçük oyunların hiçbirisi görülmez. Parti içindeki en iyi unsurların ön plana geçebilmesi için bütün üyeler sosyalist feragat örneği göstermelidirler. Parti içinde örgütlenmenin, aşağıdan yukarıya doğru demokratik örgütlenmenin kuralı budur. Böyle demokratik bir biçimde organlarının seçimi yapılan sosyalist parti aynı zamanda merkezîyetçidir de. Partinin demokratik ve merkezîyetçi örgütlenme ilkeleri birbiri ile çelişmediği gibi «demokratik merkezîyetçilik», bütünü teşkil eder. «... demokrasi merkezîyetçilikle, özgürlük disiplini bir arada gider, uyur. Bunlar bir tek bütünü zıt iki görünümüdür; Çelişki içinde gibidirler, ama aslında birleşmişlerdir; Bu yüzden bu iki görünüşten sadece birini görüp öbürünü inkâr etmemeliyiz... özgürlükten vazgeçilemez, ama disiplinden de vazgeçilemez, demokrasiçen vazgeçilemez ama merkezîyetçilikten de vazgeçilemez. Demokrasinin ve merkezîyetçiliğin özgürlüğün ve disiplinin bu birliği, bizim demokratik merkezîyetçiliğimiz kurmaaktır.» (7)

Parti içinde merkezîyetçiliğin hakim olması bir yöneticiler diktasının kurulması anlamına asla gelmez. Fakat parti yöneticileri «demokratik merkezîyetçilik» ilkesinin yalnızca «merkezîyetçilik», kısmını uygulayıp «demokratik», kısmını bir yana koyarsa, bu partinin buhrana girmesine, parti yöneticilerinin partini tabanından tecrit edilmesine ve giderek partinin parçalanmasına yolaçar. Bu yüzden parti yöneticileri «demokratik merkezîyetçilik» ilkesini eksiksiz uygulamalı, parti içindeki eleştirileri olumlu saymalıdırlar.

(Devamı gelecek sayıda)

- (1) Proleterya İhtilâli ve Dönek Kautsky, Lenin, sayfa 125 Bilim ve Sosyalizm Yayınları.
- (2) Bir Adım İleri, İki Adım Geri, Lenin, sayfa 68-69 dip not, Sol Yayınları.
- (3) Ne Yapmalı?, Lenin, sayfa 100, Sol Yayınları.
- (4) Ne Yapmalı?, Lenin, sayfa 101, Sol Yayınları.
- (5) Devrim Stratejisi - Marksist Eylemin Çocukluk Hastalığı, sayfa 12-13, Gün Yayınları.
- (6) Devrim Stratejisi - Marksist Eylemin Çocukluk Hastalığı, sayfa 59 Gün Yayınları.
- (7) Quotations from Chairman Mao Tse Tung, Sayfa 254, Pekin Editon.

Esperantoca

„Memorajov Pri HO CHI MINH. adlı kitaptan çeviren : Ahmet HAZERFEN

Mevsim güzlediğinden rüzgârlar soğuk soğuk esiyordu, hele son günlerde yağmur sağnak halinde yağıyordu. HO ANCA bambu döşemesinin üzerinde diz çökerek yalnızca oturuyordu. Onu görünce hemen tanıdım, yine çok zayıf yanakları uçmuş, sakalı ve saçları ağarmağa başlamış. İlk görüşte yoldaş VUONG'a ne kadar benziyor! Başında bir parça bez var, onu öylece bağlayıvermiş. El-

bisesi yensiz indigo mavisi bir gömlek ve kısıcık bir pantolon. Pantolonun paçaları çok geniş olduğundan ince zayıf bacaklarını âdeti daha ince gösteriyor. Fakat gözleri her zamanki gibi çakmak çakmak.

Ona sağlığı için ne yaptığını ve hangi ilaçları kullandığını sorduk. Bir köy hekimi. nin ona ormandaki bir çeşit yabancı bitkilerden koparılan yaprakları kaynatıp içirdiği

günden beri iyileşmiş olduğunu söyledi. Se- si her zamanki gibi sıcak ve nazik. Bize oturmamızı söyledi. Aradan yıllar geçti, ben onu veremden öldü şanıyordum. Şu işe bak, şimdi onun yanındayım! Şimdi onun dizi dibinde oturuyorum, hemen son buluşmamızı hatırladım. O zaman bana ne kadar öğüt vermişti. Bugün onunla tek başımıza konuşamadık, çünkü burada yakında toplanacak olan Merkez Komitesinin kongresine hazırlık için ondan bazı fikir ve emir almağa gelmiştik. O görüşlerini açık açık bize bildirdi. Merkez Komitenin Daimi Bürosu kongre için tam bir tarih tespit etmediği için bize:

— Gecikmeden kongreyi toplyalım, işi uzatmakta bir anlam yok, zaman kaybetmiyelim, her geçen dakika bizim için çok değerli, bundan sonra her şey çabuk çözülecek, fırsatı kaçırmayalım» dedi.

Daimi Büro üyeleri toplandığında da şöyle bir teklif yaptı: Birkaç delege derhal memleketlerine gidip Partinin emirlerini orada uygulamaya başlasın.

Japonya hâlâ müttefiklerle savaşıyordu. Bir gün bize:

— Ona kimse yardım etmiyor eni sonu şartsız teslim olacak, dedi.

Hakikaten çok geçmeden Daimi Büro toplantı halindeydi işittik ki Japonya teslim olmuş.

Sağlık durumunun iyi olmamasına rağmen Daimi Büronun hiç bir oturumunu kaçırmadı. 13-15 Ağustos 1945'te de İcra Komitesinin 9. konferansı oldu, ve bu konferans halkımızın kaderi üzerinde çok önemli rol oynadı.

Kongrede konuşmalar çok çetin geçti. İki sık üzerinde durdu: 1 — Ya idareyi ele alıp ülkenin sahibi gibi müttefiklerle anlaşmaya girişmek, fakat müttefiklerin —aralarında Fransa'nın da bulunduğu— buraya gelinceye kadar bizim yeter gücümüzün olmadığı. 2 — Yahut Fransa ile anlaşarak demokratik özgürlüğü sağlamalı, bundan yararlanarak halk arasına girip esaslı propogandayla onları uyarmak, dâvaya onları da inandırarak zafere ulaşmaya kadar halk kitlelerinin devrim hareketine katılmalarını sağlamalı. Konuşma esnasında Fransız sömürgecilerinin gelmesinde tarafdar olanlar vardı, onlar konuşurken arkadaşlardan biri öfkeyle bağırdı:

— Eğer onlar gelecekse görecekları de vardır!

Bu içten ateşli söz, sanki onun kalbinin ta derin yerinden fıskırdı. Hepimiz etkilen- dik. Fakat Fransa'ya karşı savaşmanın kolay olmayacağını —çünkü onu müttefikler himaye ediyordu— hesaba katmak gerektiğini ileri sürdüler.

HO ANCA'ya, hastalık, Daimi Komite konferansının son konuşmalarını izlemesine müsaade etmedi. Fakat onun orada olması bile bizim için bir varlıktı. Ondandır birçok ilham alıyorduk, konuşurken her zaman soğukkanlılığını muhafaza ediyor, her problemi akıl ve mantıkla çözüyor. İçinde bulunduğumuz durumun açık ve inandırıcı analizi yapıyor; hasılı herşeyde zeki ve dirayetli olduğunu gösteriyor.

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

Sosyalizmde eşitsizlik, bireylerin ihtiyaçları hemen hemen aynı olduğu halde, herbirinin, yetenekleri aynı olmadığından verdikleri farklı emeğin nicelik ve niteliğine göre, topluma kazandırdıklarına göre almalarında.

Komünizmde ise eşitsizlik, bireyler farklı yeteneklere sahip oldukları ve bu yüzden topluma nitelik ve nicelik bakımından farklı bir emek verdikleri, farklı bir katkıda buldukları halde hepsinin aynı şekilde azami ihtiyaçlarına göre almasındadır. Bu, örneğin, bir aile içinde farklı yetenekleri olan bireylerin farklı muamele görmemelerine benzetilebilir ve doğadan gelme eşitsizliğin giderilmesi sayılır. Herkesin istediğini alabilmesi açısından bakıldığında da eşit bir kıstas kullanılmış oluyor.

Literatürün en kısa formülüne göre özetleyecek olursak, komünist toplumda:

a) Üretim araçlarının ve aletlerinin özel mülkiyeti olmayacak, bunlar sosyal, kolektif mülkiyet olacaklardır;

b) Ne sınıflar ne de devlet iktidarı olacaktır, ekonomik olarak kendi kendilerini yöneten sanayi ve tarım işçileri olacaktır;

c) Bir plâna göre örgütlenmiş olan milli ekonomi sanayi alanında olduğu gibi tarım alanında da üstün bir tekniğe dayanacaktır;

d) Şehirle köy arasında, sanayi ile tarım arasında kafa emeği ile kol emeği arasında karşıtlıklar olmayacaktır;

e) Ürünler, «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» üleştirilecektir;

f) Bilim ve sanatlar tam bir şekilde açılıp gelişmelerine elverişli koşullardan yararlanacaklardır;

g) Günlük ekmeğ endişesinden ve «bu dünyanın dışlıları» ne yaranma zorluğundan kurtulmuş olan bireyler gerçekte özgür olacaktır... vb.»

Daha önce gördüğümüz gibi, gerici sınıflar, sınıf çıkarları nedeniyle, üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri arasındaki zorunlu uygunluk kanununun aksiyonuna muhalefet ederler. Sosyalizmde ise antagonist sınıflar olmadığı-

Komünist toplum (2)

dan zorunlu uygunluk kanunu böyle bir muhalefetle karşılaşmaksızın kendi yolunda yürür. O halde sosyalizmde işler, üretim ilişkileriyle üretici güçler arasında da bir çatışmaya varmayacaktır. Sosyalizmin bilimine göre, sosyalist devletin burada büyük rolü oluyor. Bu rol, zorunlu uygunluk kanununun işleyişini kolaylaştırmak için bütün tedbirleri almak üretim ilişkilerinin üretici güçler karakterinin gereksinmesine göre değişmesini hızlandırmaktır. Buradan çıkan sonuca göre, diyalektik kanunlar gereğinde, sosyalizmde uzlaşmaz çelişkiler yani antagonizmalar olmadığına göre sosyalizmden komünizme geçiş patlamasız, kademeli, yeninin gitgide birikmesi, eskinin gitgide kaybolması ile niteliksel bir geçiş olacaktır. Niteliksel, çünkü, iki türlü mülkiyet biçiminden bir tek mülkiyet biçimine, iki sınıflı bir toplumdaki sınıfsız bir topluma geçilecektir.

Bazı sosyalist kişilerin de itibar ettikleri tanımlamalar bakımından burada şunu da belirtelim ki, yukarıdan beri açıklanmaya çalıştıklarımızın da gösterdiği gibi, sosyalizmle komünizm arasında işçi sınıfının iktidara geliş yöntemi bakımından yani birinin seçim yolunu ötekini ihtilâli seçmesi gibi uydurma bir ayırım yoktur. İsteyen ve gücü yeten sosyalizmi kurar, isteyen de komünizmi diye de bir şey olmaz. Bu geçilmesi zorunlu bir aşama mesafesidir. Büyük bir sanayi gelişimi, muazzam bir üretim artışı meselesidir. En eski sosyalist ülke S. S. C. B. bile 70 yıldır komünist kuruluş aşamasına geçmemiştir. Henüz milli demokratik devrim aşamasında ağır sanayiyi kurmamış bir ülke için ise, ister seçim yoluyla ister ihtilâl ile sosyalizme atlayıvermek söz konusu değildir. Ayrıca, bir toplum düzeninden ötekine geçişi gerçekleştiren devrimin yöntem, strateji ve taktik konusunda önceden hazırlanmış bir reçetesi yoktur. Devrimi eylem ancak bilimsel sosyalizmin öğretilerinin, verilerinin tarihi koşullara uygulanmasıyla doğru olarak saptanır.

«İslâm» Konferansı veya saptırılan anti-emperyalizm

1967'deki savaştan bu yana emperyalizmin İsrail'i açıktan açığa desteklemeğe devam etmesi, son olarak Amerika'nın Phan. tom jetleri, İngiltere'nin tank satması, Arap halklarındaki anti-emperyalist düşüncüyü geliştirmiştir.

Bu siyasî gelişmelerin üzerine El Aksa caminin yakılmasının ortaya çıkarttığı duygusal tepki de eklenince Arap dünyasını yaygın bir anti-emperyalist akım kaplamıştır.

Dünyanın bütün diğer ezilen ve sömürülen halkları ve ulusları gibi, Araplar da emperyalizme ve emperyalizmin mağalarına karşı yaygın bir mücadeleye taraf çıktılar.

Bu durum karşısında ortaya iki alternatif çıktı. Bir gurup ilerici Arap yöneticileri, silâhın gerçek suçluya, yani emperyalizme yöneltmesini ve bütün Arap devletlerinin katılacağı bir zirve toplantısında bu mücadelenin örgütlenmesini savunuyorlardı.

İkinci bir grup ise, El Aksa caminin yakılmasını öne alarak bu davranıştan İsrail'i sorumlu tutarak meseleyi kapatma çabası içindeydiler.

Bu davranışın nedeni açıldı. Son aylarda Libya ve Sudan'da patlak veren darbelerin sonucunda Arap dünyasında ilerici ve anti-emperyalist yönetimler ağır basmağa başlamışlardı. Arap devletlerinin katılacağı zirve toplantısında Faysal, Hasan, Burgiba ve diğer gericiiler zayıf kalacaklar ve emperyalizmle işbirliği halinde oldukları açıkça ortaya çıkacak ve belki de bu tepki Arap dün-

yasındaki işbirlikçiliğin bu son kalıntılarını yeryüzünden kazıyacaktır.

Buna karşı bulunan çıkar yol bir İslâm zirvesi toplanmasıydı. Böylelikle çoğunluğunu gerici yönetim altında bulunan İslâm devletlerinin temsilcileri bir araya gelecek ve İsrail'e karşı sert suçlamalarla dolu bir bildiri yayınlanacak ve mesele kapanmış olacaktır.

Ancak Rabat'ta 22-25 Eylül tarihleri arasında toplanan Zirve Konferansından bu cahi sağlanamadı. Herşeyden önce gündemin çok kısıtlanması ve çağırılan devletler arasında emperyalist uşakları tarafından yönetilenlerin çoğunlukta olması bir çok devleti ya hepten katılmamağa ya da öylesine katılmağa itti. Irak, Suriye ve Güney Yemen Halk Cumhuriyeti gibi ilerici tanınan üç Arap ülkesi toplantıya katılmadılar. Öte yandan, İran, Endonezya, Malezya gibi emperyalizmin uşakları koşarak Rabat'a geldiler.

Seçim yatırımı içinde bulunan AP yöneticileri, bir ölçüde dışarıdan aldıkları talimatla ve konferansın amacını elinden geldiği kadar saptırabilmek için (Türkiye İsrail ile ilişkilerini sürdürmektedir.) Rabat'a Dışişleri Bakanını yolladı.

Zirve toplantısı bütün bunlara rağmen hiç olmazsa görünüşte keskin bazı kararlar alabilirdi, ancak bu da sunî bir Hindistan - Pakistan çatışması ile ikinci plâna atıldı.

Temel çelişkinin zaten ikinci plâna atıl-

mış olmasıyla yetinmeyen emperyalizm, kendisini tamamen aradan çıkartmak için bu oyundan yararlandı ve İsrail'e karşı bile asgarî bir birliğin sağlanamadığı ortaya çıktı.

Bu oyunda Çağlayangil ile İran Şahı da rol aldılar. İsrail'e bütün ilişkilerin kesilmesinde bir karar alınabilmesi ikisinin kararı çıkması ile engellendi.

Ve böylelikle emperyalizmin sahneye konulan oyunu başarı ile oynandı.

Vietnam'ın yeni başkanı

Kahraman Vietnam halkı Amerikan emperyalizmine karşı yürüttüğü mücadelenin yeni önderini seçmiştir. Vietnam Demokrat Cumhuriyeti Millî Meclisi, devlet başkanlığı görevine, yiğit Ho Chi Minh'in silâh arkadaşı Ton Duk Thang'ı getirmiştir.

Ton Duk Thang, seçimden sonra Millî Mecliste yaptığı konuşmada kendisine gösterilen güvenden dolayı teşekkür etmiş ve Ho Chi Minh'in vasiyetini yerine getireceğini söylemiştir.

Ton Duk Thang, «Amerikan emperyalizminin son izleri de Vietnam'dan sürülüp atılana kadar savaşmaya kararlıyız», demiştir.

1883'de Longsuen eyaletinde doğan yeni devlet başkanı Çin Hindi Komünist Partisinin kurucu üyelerinden olup, kendisine saygı belirtisi olarak Ton «Amca» denilmektedir.

Bir gericinin daha tahtı sallanıyor

Arkasını Aramco adlı Amerikan petrol şirketine çayarak hem kendi halkını ala bildiğine sömüren ve emperyalizm tarafından sömürülmesine göz yuman, hem de bütün Orta Doğu ülkelerindeki gerici hareketleri para ve silâhla destekleyen Suudî Arabistan Kralı Faysal'ın başının üzerinde kara bulutlar doluşmaktadır.

Ağabeyi Suud'u tahttan uzaklaştırıp, yerine çöreklenen Faysal son üç ay içinde iki önemli darbe teşebbüsünü savuşturmuştur. Haziran ayında meydana gelen bir teşebbüse adı karışan bir çok genç havacı subay sürülmüş, tutuklanmış hatta öldürülmüştür.

Fakat geçen Ağustos ayı içinde ortaya çıkartılan teşebbüs sonunda tutuklananlar Faysal'ın tahtının ne denli tehlikede olduğunu ortaya koymaktadır. «Arap Yarımadası Halk Birliği», adlı ilerici kuruluşun Beyrut'daki genel sekreterliği tarafından yayınlanan bildiride son darbe dolayısıyla geçen hafta da 37 kişinin tutuklandığı belirtilmektedir.

«Arap Yarımadası Halk Birliği», genel sekreterliği tarafından açıklanan listede yer alan adlar arasında Mekke bölgesi eski komutanı ve Savunma Bakanlığı askerî hareket dairesi başkanı emekli general Ali Zeyn Abidin, eski genel kurmay başkanı emekli general Abdullah Aysi, Savunma Bakanlığı kurmay dairesi başkanı yarbay Abdullah El-Ferahi bulunmaktadır.

EMPERVALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Batı Almanya'da 28 Eylül'de yapılacak seçime ilerici kuruluşlar Demokratik İlerleme Hareketi adı altında girmektedirler. D.İ.H. başta proleter sosyalistler olmak üzere bütün diğer ilerici kuruluşları bir araya getirmektedir.

D.İ.H., Avrupa'da savaş sonrası ortaya çıkan durumun tanınması, nükleer silâhların yayılmasının önlenmesini öngören anlaşmanın imzalanması, Batı Almanya'nın iç politikasının demokratlaştırılması ve bütün saldırgan emperyalist ittifaklardan çıkılması konularını kapsayan bir asgarî program etrafında toplanan ilericileri birleştirmektedir.

■ Irak'da iktidarda bulunan Baas Partisi tutuklu bulunan komünistleri serbest bırakarak onlarla birleşik bir cephe kurabilmek için temaslara başlamıştır. Uzun bir süreden beri Marxist - Leninistlere karşı bir tavır almış olan Baas Partisi, emperyalizmin baskısı ve ülke içinde bilinçlenen proletarya hareketi karşısında böyle bir davranışta bulunmak zorunda kalmıştır. Serbest bırakılan

komünistlerle Baas Partisi ileri gelenleri ortak bir hareket hattı tesbit edilmesi için temaslara devam etmektedirler.

■ Afrika'nın ortasında Çad gölü çevresindeki küçük Çad Cumhuriyetinin gerici ve Fransız uşağı yönetimine karşı silâhlı bir direnme hareketi gelişmektedir. Tombalbaye yönetimi kurtuluş savaşçıları karşısında aciz kalınca Fransız'ı yardıma çağırmıştır. Halen Çad'da ulusal kurtuluş savaşçıları ile Fransız paraşütçüleri tarafından desteklenen kukla Tombalbaye'nin ordusu arasında şiddetli çatışmalar olmaktadır.

■ Bir süreden beri tutarlı bir anti-emperyalist çizgi izleyen Zambia hükümeti Kore Halk Cumhuriyeti (Kuzey) ile diplomatik ilişkiler kurmaya karar vermiştir. Gerek bakır madenlerini devletleştirilmesi gerekse de Afrika'da en ilkel biçimi ile sömürgecilikini sürdürmeğe çalışan Portekiz'e karşı aldığı tavırla emperyalistlerin uykularını kaçıran Zambia'nın bu kararı izlediği çizginin doğal sonucu olarak nitelendirilebilir.

Bir Cumhuriyet Savcısı itham ediyor!

HAIN KİMDİR?

Şiar Yalçın

«Güneşin zerre kadar kadrine noksan gelmez
Eylese nûr.» cihantâbını huffaş inkâr!..

BÂKİ

Hain kimdir? Ülkemizde Amerikan emperyalizminin çıkarlarını korumak için bulunan 35.000 Amerikan askerî ve sivil personelin, tüm üs veya tesisleriyle, TUSLOG, PX ve APO'lariyle, CIA ajanı barış gönüllüleriyle, Türkiye'yi ikinci bir Vietnam'a çevirmeden defolup gitmelerini isteyenler ve bunun için canlarını dişlerine takarak «feleğin her türlü esbabı cefasına», kahramanca göğüs gerenler mi, yoksa bütün şu saydıklarımızı baş tâci edenler, onlardan kendi hasis çıkarları uğrunda mecdet umanlar mı?

Hain kimdir? Petrollerimize, madenlerimize, topraklarımıza, en değerli varlığımız olan insan gücümüze el atanlara karşı çıkanlar, eğitimimizi büsbütün yozlaştırmak ve soysuzlaştırmak isteyenlere dur diyenler, yardım ve kalkınmamıza katkıda bulunmak maskesi altında geirdikleri cüzi sermayenin bir kaç katını yeniden yatırıma harcayacak yerde kâr diye dışarıya transfer edenlerin bu hayasızca soygununu ortaya koyanlar ve buna son verilmesi, sömürülmeden kendi öz kaynaklarımızla kalkınmamız için savaşıyorlar mı, yoksa yabancı sermayenin en elverişli koşullar altında Türkiye'ye akmasını mümkün kılacak yeni bir kanunu överek memleketin «mamûl maddeler ve istihlak maddeleri için büyük bir pazar hâline geleceğini» övünerek ilân edenler, eğitim sorunlarımıza sahip çıkan devrimci öğretmenlerimize olmadık eza ve cefaları reva görenler, ulusal çıkarlarımıza aykırı imtiyaz mukaveyelerinin ve iş gücü ihracı belgelerinin altına Tanrının günü imzalarını koyanlar mı?

Hain kimdir? NATO, buna dayanan ikili anlaşmalar, CENTO, ORTAK PAZAR ve YARDIM KONSORSİYOMU gibi, belirli çıkarılara ve belirli bir ideolojiye hizmet eden sömürü ve saldırı ittifakları, halk çıkarlarına ters düşen kapitalist dayanışma örgütleri oldukları Amerikalılar tarafından bile dolaylı şekilde itiraf edilen ve akli başında herkesçe bilinen ittifak ve örgütlerden çıkmamızı savunanlar, yurdumuzu otuz beş milyon kişiye mezar yapabilecek bir nükleer savaşın ilk hedefi olmamamız için çırpınanlar mı, yoksa NATO'ya, CENTO'ya dört elle sarılanlar, muhtemel bir «iç düşmana», karşı yabancı kuvvetlerin müdahalesini şimdiden davet edenler mi?

Hain kimdir? Halkın yoksul kalmış olmasının baş nedeni olan yabancı sermaye ile işbirlikçi sermayenin egemenliği altındaki dış ticaret, bankacılık ve sigortacılığın millileştirilmesini isteyenler mi, yoksa buna şiddetle karşı çıkanlar, mülkiyet ve özel teşebbüsün kutsallığı maskesi altında emperyalizme, ve ulusal ekonominin bu hayatî sektörlerinde çokluk hileli yollarla milyonlar vuranlara uşaklık edenler mi?

Hain kimdir? Manen olduğu kadar, silâh ve mühimmatı ile, bütün araç ve gereç-

leriyle maddeten de millî bir orduya sahip olmak özlemini dile getirenler, savaş sanayiinin kurulmasını isteyenler mi, yoksa askerî ortaokul ve liseleri kapatmak, hurafelerle beyinleri yikanmış imam ve hatip okulları mezunlarına ordu saflarını açmak, ulusal savaş sanayiini baltalamak ve hergeyi «velinimetimiz», «hürriyet ve demokrasi müdafii», Amerikadan beklemek gibi tedbir ve tutumlarla bu konularda tam tersine bir özlemin içinde olduklarını göstermiş olanlar ve bu yetmiyormuş gibi yurtseverlik ve kahramanlıklarını 27 Mayıs'ta sandığın değil, topun ağzından çıkararak fiilen isbat etmiş olanlara kahpece dil uzatanlar mı?

Hain kimdir? İnsanlık düşmanı faşist Mussolini artığı Türk Ceza Kanunu maddelerinin yürürlükten kaldırılmasını ve Anayasanın öngördüğü tam bir düşünce ve ifade özgürlüğü ortamının yaratılmasını isteyenler, bunun için olanca güçleriyle savaşanlar, bu uğurda şehit olanlar, zindanlara düşenler, bu antidemokratik kanun maddelerine istinaden hüküm giymiş olup kapitalist Batı ülkelerinde dahi alınmaya barabarlık damgasının vurulmasına yol açmış olan Alkılıç'ların affını ve tahliyesini savunanlar mı, yoksa verdikleri kanunsuz emirlerle bu maddelerin uygulanmasına yeşil ışık yakınlar, sanıklara işkence ettirenler, ağır hasta oldukları muhkem tabip raporlarıyla sabit olanların cezaevlerinde ölümle pençeleşmelerine göz yumanlar mı?

Hain kimdir? Topraksız ve yeteri kadar toprağı olmayan köylü vatandaşları toprağı kavuşturacak ve insan gibi yaşamalarını temin edecek köklü bir toprak reformunu savunanlar, bu uğurda nasipsiz ve çaresiz köylü vatandaşın yanında yiğitçe savaşanlar mı, yoksa bir avuç haramzade toprak ağasının hatırı için, eşraf ve mütegalibenin yüzü suyu hürmetine bin bir dereden su getirerek ısrarla, inatla ve kötü niyetle yıllardan beri toprak reformuna karşı çıkanlar, onu engelleyenler mi?

Hain kimdir? Dünyanın hayranlığını celbetmiş, «üretim içinde üretim için eğitim» ilkesiyle kısa zamanda köyün ve dolayısıyla bütün ülkenin geri kalmışlıktan kurtulmasına paha biçilmez bir katkıda bulunmaya namzet Köy Enstitülerinin yeniden açılmasını isteyenler, eğitim ve öğretimdeki yabancı ve gerici etkilerin yok edilmesini, gerçek anlamıyla millî, halkçı, ilerici ve devrimci bir eğitim sisteminin bir an önce kurulmasını savunanlar mı, yoksa aslı olmayan iğrenç isnatlar, türlü tezvir ve iftiralarla bu bilim ve irfan yuvalarını kapattıranlar ve karanlıkların aydınlığa çıkmasını avantalalarına halel gelmesin diye istemedikleri için milyonları orta çağ karanlığında bırakan, sözde okuttuklarını da çağdaş bilimin ve yurt sorunlarının gerçekleri dışında yetiştirerek egemen sınıfların ve bürokrasinin emrinde bilinçsiz otomatlar haline getirenler mi?

Hain kimdir? Dine saygılı, ibadet hürriyetine taraftar ve riayetkâr olmakla beraber,

çinin hasis çıkarlara, siyasi ve ideolojik tahakküm arzularına, oy avcılığına âlet edilmesine, kardeşin kardeşe düşman edilmesi için bir araç olarak kullanılmasına karşı çıkanlar, nereden ve kimden gelirse gelsin bu tür davranışları şiddetle lânetleyenler, irticanın gerçek yüzünü meydana çıkararak din maskesinin ardında sırtan tekelci kapitalisti ve «her zilleti bel'eyleyen efvâhî kadide» işbirlikçilerini teşhir edenler mi, yoksa irticanın din ve vicdan hürriyeti maskesi altında Derviş Vahdetilere, Şeyh Saitlere ve Sadi Nursilere rahmet okutacak bir çapta ve azgınlıkta hortlamasına isteyerek göz yumanlar, birer melânet ve mefsedet yuvası halinde her gün zehir kusan, körpe ve cahil dimağları etkileyen, ikide bir, bir gün mutlaka intikamı alınacak olan insanlığın yüz karası Endonezya katliamlarından dem vuran Babıâli varakparelerinin hayasız, iğrenç ve her satırı suç teşkil eden kahpece neşriyatlarına müsaade edenler, Konya, Bursa, İzmit, Taksim, Kayseri ve Tunceli olaylarını tertipleyenler ve tezgâhlayanlar, işlenen bütün bu çok ağır suçların faillerini adalete teslim etmek için hiç bir ciddi gayret sarfetmemiş olanlar mı?

Hain kimdir? Köylünün ve üreticinin ilğini sömüren tefeci ve aracılardan saltanatına son verilmesini, bunun için de hükümetçe alınacak yerinde tedbirlerle köylünün ürününün değerlendirilmesini, değeri pahasına Devletçe satın alınmasını, bol ve ucuz kredi sağlanmasını, kooperatifçiliğin desteklenmesini isteyenler mi, yoksa soyguncu tefecileri «teşkilatlanmamış kredi piyasasının», fedakâr hizmetkârları olarak takdim edenler ve övenler mi?

Hain kimdir? Eğitimde eşitlik ilkesini zedeleyen, Devlet Üniversite ve yüksek okullarının verimliliğini köstekleyen, meslekî şereftin ve ülkücülükten nasipleri olmayan sahiden kara cüppeli sözüm ona doçent ve profesörleri yüksek ücretlerle kiralayıp aslı görevlerinden uzaklaştıran, Anayasaya aykırı olduktan başka mevzuat hükümleri çerçevesinde dahi kanunsuz faaliyetleri, yetersizlikleri, imtihan rezaletleri dillere destan ve Senato Araştırma Komisyonunun raporu ile sabit olan, gelişmiş kapitalist ülkelerde bile eşine tesadüf edilmeyen bir şekilde bilim ticareti yapan özel okulların devletleştirilmesini, bu okul sahiplerinin tuzağına düşen memleket evlatlarının heder olmasını isteyenler mi, yoksa ticaret ve özel teşebbüs serbestisi adı altında, türlü kelime oyunları ve skolastik canbazlıklarla bu ticarethaneleri savunanlar ve kendilerine kanunen terettüp eden denetim mükellefiyetini bile gerektiği gibi yerine getirmeyenler mi?

Hain kimdir? Hem Devlet hem özel sektör için emredici bir merkezi plânın direktiflerine göre iktisadî kalkınmamızın sağlanmasını, ağır endüstrimizin Devlet eliyle kurulmasını, iş sahalarının açılmasını, tüketimin kısılmasını, ihracatımızın arttırılmasını, millî tasarruflarımızın çok daha geniş ölçü-

de verimli yatırımlara kaydırılmasını, paramızın dış ve iç değerinin korunmasını, vergi adaletinin, sosyal adaletin gerçekleştirilmesini isteyenler mi, yoksa «millet plân değil pilâv istiyor» safsatlarıyla plânın ırzına geçenler, en değerli iktisat uzmanlarımızın yurt dışına çıkmalarına sebep olanlar, politik hesaplar ve oy endişeleri ile plânsız, verimsiz, fuzulî ve lüks yatırımlarda milli kaynaklarımızı israf edenler mi?

Hain kimdir? Yurt gerçeklerini ayrı ve şiirî üslapları ile söyle, ya da hünerî fırçaları ile şek'e geliren dünyaca tanınmış ve halktan yana oldukları için haklı olarak söze eğilimli olan ve bu düzenin değişmesini isteyen sanatçılarımız, Nâzım Hikmet'lerimiz, Sabahattin Ali'lerimiz, Orhan Kemal'lerimiz, Yaşar Kemal'lerimiz, Aziz Nesin'lerimiz, Mahmut Makal'larımız, Fakir Baykurt'larımız, Balaban'larımız, Abidin Dino'larımız mı, yoksa XX. yüzyılda kitap yasaklamayı, filmi sansür etmeyi bir hüner sayan, bütün bu ünlü sanatçılarımızdan kimini afaroz ettiren, kimini lânetleyen, kimini zindanlara attıran, kimini dövdüren, kimine sövdüren engizisyon zihniyetinin temsilcileri mi?

Hain kimdir? Toplumsal güçler içinde devrimci potansiyeli en yüksek olan, bütün gerçek değerlerin yaratıcısı Türk proletaryasının bilinçlenmesi, ürettiklerinden hakkı olan payı alması, aslında işçinin sırtından kazanılmış haksız servetlerle elde edilmiş üretim araçları maliklerinin değil kendisinin olan işyerinin hiç değilse yönetimine katılması için savaşımlar, iliklerine kadar sömürdükleri için, Amerikan usulü sarı sendikacılığın da himmetiyle Anayasasının teminatı altında bulunan en sarîh hakları bile çiğnediği ve kanunlar hep işverenden yana uygulandığı için haklı olarak direnen, grev hakkını kullanan ve zulüm şeklini alan kanun dışı baskılar karşısında da fabrikaları işgal etmeye zorlanan bilinçli ve yiğit işçiler mi, yoksa bin bir formalite ile sınırlanmış grev hakkını bile işçilere çok görerek, işçileri bir insan olarak değil de işverenin emrinde ve hizmetinde onun istihsalini ve servetini arttırmak için bir araç olarak gören, asgarî ücretleri bile uygulatamayan, işçilerin üstüne egemen sınıfların milis teşkilâtı mesabesindeki toplum polisini saldırtan, daha olmazsa askerlere kurşunlatan, grevleri erteleyen, riyakârca yalanlar ve palavralarla, din ve komünizm teraneleriyle sınıf şuurunun uyanmasını engellemek isteyen zihniyetin temsilcileri mi?

Hain kimdir? Geri kalmış bir ülkede kapitalist yoldan kalkınmaya imkân olmadığını gören, ve bunu bildiği için emperyalizm ve işbirlikçilerinin zulüm ve baskı metotlarına karşı çıkan, iflâsın eşliğindeki sermaye düzeninin birer çarkı olmak istemeyen, yarının sorumluluk sahipleri olarak yurt sorunlarını şimdiden bütün ayrıntılarıyla inceleyen, cehalet içinde bırakılmış olan emekçi yığınlarının uyanmasına dinamik ve aktif bir unsur olarak katkıda bulunan, bu uğurda çarpışan, dövüşen, şehit düşen gençlik mi, yoksa «gençler siyasetle uğraşmasınlar, oturup derslerine çalışsınlar» diyerek gençliğin bu yüzde yüz haklı, Atatürk'ün direktiflerine tamamen uygun, yüce ve yiğitçe çabasını durdurmak, onu polis, zindan ve işkence ile sindirmek isteyenler mi?

Hain kimdir? Kadın haklarını savunanlar, Türk anasının yalnız büyük kentlerde değil köylerde de erkeğinin tutsağı olmaktan kurtulmasını, ekonomik kalkınmaya ve çocuklarının eğitimine katkıda bulunmasını, erkeği ile eşit şartlar içinde özgür ve bağımsız olarak insan gibi yaşamasını isteyenler, bunun mücadelesini yapanlar mı, yoksa

kadını hâlâ kara çarşaf altında, kafes arkasında tutmak, yüzde ellisine yakın bir kısmı bir parti adını dahi bilmeyecek derecede bir kara cehaletin boyuncuğunda yaşamak isteyenler mi?

Hain kimdir? Batı anlamında gerçek bir demokrasiden yana olanlar, emekçilerin iradelerini serbestçe, her türlü tutsaklıktan kurtularak ifade etmelerini isteyenler, halkın mutluluğuna yönelik bütün fikirlerin ve örgütlerin temsil edildiği bir parlamantarizmin savunuculuğunu yapanlar mı, yoksa sağa alabildiğine açık, sola sınımsız kapalı gerici, Anayasa dışı, cehalet ve sefalet istismarına dayanan Filipin tipi bir «sandıktan çıkma» demokrasinin havarileri mi?

Hain kimdir? Memur haklarını savunanlar, memurların da gerçek anlamda sendika kurmaları ve grev yapabilmeleri özgürlüğünü müdafaa edenler, Personel Kanununun malî hükümlerinin bir an önce uygulanmasını ve en küçük memuru dahi insanca bir hayatın nimetlerine kavuşturmak isteyenler mi, yoksa «sözüm senettir» diyerek memurun ağzına bir parmak bal çaldıktan sonra onu hâlâ köhne mevzuat hükümlerinin cenderesi altında tutanlar, ayda 500 lira ile zabıt kâtibi ve mübaşir, ayda 350 lira ile gardiyan ve odacı çalıştırmak zilletinden yüzleri kızarmayanlar mı?

Hain kimdir? Emekçi kitlelerinin bir an önce maddî ve manevî ihtiyaçlarını tam bir şekilde tatmin edebilecekleri bir seviyeye ulaşmasını, nüfusumuzun yüzde yetmişinin yaşadığı köylerimizin eğitime, yola, suya, elektriğe, oturulabilecek düzgün evlere, toprağa ve kitaba kavuşturulmasını isteyenler mi, yoksa her şey bir arada olmaz, yavaş yavaş kalkınacağız, önce milyonlar yetiştirelim, iş sahaları açalım, cami ve imam hatip okulu inşaatına hız verip halkın maneviyatını takviye edelim, terane ve mugalâtalara ile Devlete düşen ödevlerin önemlisini yerine getirmeyerek onun yerine halkın sırtından çıkan milyarları bütçeden özel sermayenin kesesine aktaranlar, İstanbul dükalığını göstermelik bir asma köprü ile donatmak isteyenler mi?

Hain kimdir? Sosyal adaletin gerçekleştirilmesini, kalkınmamızı ve çağdaş uygarlık düzeyine bir an önce ulaşmamızı engelleyen bu bozuk, haksız ve kahrolasıca düzenin değişmesini isteyenler ve bunun için ölümü dahi göze alarak canla başla savaşımlar mı, yoksa kendilerinin de mensup olduğu bir mutlu azınlığın çıkarlarına hâle gelmesin diye, sahte demokrasi havarileri kesilerek nasıl olsa yıkılacak olan bu düzenin bir süre daha devam etmesi için her türlü hileli vasıtalara ve bir gün hesabı sorulacak olan alçakça baskılara baş vurmaya mübah sayarak ve de akıntıya kürek çekerek ama bu arada insanlara da çektirerek ellerindekini artlarına koymayanlar mı?

Tanrı aşkı için söyleyin!

Bir çuval demokrasi

Memleketimizin mümtaz politikaçılarından bir zat, dergimize bazı açıklamalarda bulunmuştur.

Demokrasi müdafii olduğunu belirtten zat, son günlerde demokrasi düşmanlarının arttığını, bunların gazete ve dergilerde yazılar yazarak kamuoyunu kışkırttığını söylemiştir. Bu zata göre, gerçek demokrasi, Amerika'nın güdümündeki işbirlikçi sermaye ile feodal mütegalibe takımının Meclis sandalyalarını dört yıl boyunca ısıtmasıdır. Mümtaz politikacı sözlerine şöyle devam etmiştir.

«Demokrasi düşmanları parlamantarizmi küçümsemektedirler. Bununla da kalmıyarak siyasi partilere ve siyasetçilere inanç azalmasını sağlama ya çalışmaktadırlar. Halbuki o siyasi partiler, demokrasi namına ne büyük işler başarmışlardır! Üs ve tesisleri açtıran onlar, gayrimillî sanayi getiren onlar, ordumuzu NATO emrine veren onlardır. Demokrasi, hürriyet rejimi demektir. Vatandaşlarımız hürriyetlerini müdrük olarak meselâ Kanlı Pazar, Konya, Kayseri ve Tunceli olaylarını çıkartmışlardır. Partilerin bu olaylar karşısında susması ise, demokrasiye ve hürriyete saygılı olduğunu gösterir. Demokratik rejime saygısızlık edenler ise, yani kitap yayınlayanlar, makale yazanlar, toprak reformunun yapılmasını isteyenler, Atatürk ilkelerinden döngeri edildiği ve son 25 yıldan beri Türkiye'de bir karşıdevrimin gerçekleştirdiğini söyleyenler tabii ki cezalandırılmaktadır. Bunların kitapları toplanmakta, yurda sokulması önlenmekte, çevirmen ve yazarları ve konferansçıları hapse atılmakta, tiyatrocuları falakaya yatırılmakta, kongreleri haklı olarak basılmaktadır.»

Mümtaz politikacı ayrıca demokrasinin başlıca şartının oy vermek olduğunu ve bunun en modern şekilde yerine getirildiğini anlatarak örnekler vermiş ve şunları eklemiştir:

«Memleketimizde köylüler oy vermektedir. Hem de kamyonlara bindirilip sandık başlarına götürülerek ve hangi hayvan ambleminin altına damga vuracağı kendilerine gösterilerek, yani oy verme vazifesinde büyük kolaylıklar görenek oy vermektedirler. Önseçimler, deki ticarî politik alış veriş ise piyasa canlandırmaktadır.»

Politikacı zat, sözlerini bitirirken «Memleketteki demokratik rejimden herkesin yararlanması gerektiğini, kendi partisinin bu konuda üzerine düşeni yaparak bir çuval demokrasi toplayıp böylece demokratik rejimin bir ucundan tuttuklarını» söylemiştir.

1. Türk Solu'nun Tükenmiş olan CİLDİ ÇIKTI

Ödemeli isteyiniz. Fiyatı 50 TL.

2. Cilt tükenmek üzere. 35 TL.

Uzak Doğu'da yeni gelişmeler

Cüneyt Akalın

Amerikan emperyalizminin Vietnam'dan askerlerini geri çekmeye başlamasından sonra Uzak Doğu'daki varlığı çorap söküğü gibi çözülmeye başladı. Vietnam'daki çekilme faaliyetlerinin yanı sıra Amerika Birleşik Devletleri bir taraftan da Uzak Doğu'da altüst olan askeri savunma sistemini gözden geçiriyor. Washington'da emperyalizmin «savaş ve veba tanrıları», omuzu kalabalık Amerikan kurmayları yaz aylarını Uzak Doğu'da çatır çatır çöken güçler dengesini düzeltmeye çalışmakla geçirdiler. Amerikan askeri uzmanları artık ikinci Dünya savaşından sonra kurdukları ve Güney Kore, Japonya ve Filipinlerden geçen «ileri saldırı hattında» tutunamayacaklarını kesin olarak anlamışlardır. Şimdi bu parçalanmış cepheyi yeni ileri hattı, daha gerilere kaydırmayı hesaplamaktadırlar. Bu kuşkusuz Amerika'nın Uzak Doğu'daki askeri stratejisini değiştirdiği anlamına gelmemektedir. Fakat aynı saldırgan politika daha gerilerdeki bir takım merkezlere kaydırılmaktadır.

Amerikan emperyalizminin yeni Uzak Doğu politikası, Amerikan basınının taktığı adla «Nixon doktrini»nin belli özelliklerini hatırlatmakta yarar var.

1. A. B. D. Hükümeti Asya'daki müttefiklerine olan taahhütlerine sadık kalacaktır
2. Ancak A. B. D. bundan böyle Asya'da yeni taahhütlere girmeyecektir.
3. Asya'daki «Devrimleri» bastırmak askeri yollardan çok, reformcu yollarla başarılabılır.
4. Bundan böyle A. B. D. Hükümeti Asya ülkelerinde patlak verecek iç ayaklanmaları bastırmak için asker göndermekten kaçınacaktır. İç ayaklanmaları bastırma sorumluluğu Asya'lı devletlerin kendilerinin olmalıdır. (Self-help kendi kendine yardım ilkesi) Bu politikanın bir «geri çekilme» ve «kendi kitasına dönme» (isolation) politikası olmadığı, saldırgan Amerikan emperyalizminin emellerinden vaz geçmediği açıktır. Ama durum bir yıl öncesinden çok farklıdır.

A. B. D. birliklerinin ve üslerinin yarattıkları hoşnutsuzluk A. B. D. yi tedirgin etmektedir. Pasifikteki Amerikan varlığının kilit noktası Okinawa adasının geleceği şu günlerde yapılan görüşmelerde pazarlık konusudur. Ayrıca Filipinler'deki Amerikan üsleri de şimşekleri üzerine çekmeye başlamıştır. İşte bütün bu nedenler Amerikan emperyalizmi Güney Kore, Japonya ve Filipinler'den geçen ileri hattını geri çekmek zorunluluğu ile karşı karşıya kalmıştır.

Emperyalizmin Uzak Doğu'daki «yeni» «ileri hat» tı için düşünülen yer, Batı Pasifikteki Mikronezya takım adalarıdır. Bu adalar Japonya'nın ve Okinawa'nın 100 mil daha doğusundadır.

Amerikan askeri uzmanları gözlerini Çin'in ve Rusya'nın yakınlarında toplamaktan şiddetle kaçınmaktadırlar. Bu yüzden Taiwan ve Thailand gibi yerlerde üsler kurmaktan korkmaktadırlar.

Ve şu noktalar üzerinde durmaktadırlar:

1. En geç 1972 yılına kadar Çin orta mesafeli nükleer silâhlara sahip olacak ve kıta Asyasındaki Amerikan üslerini tahrip eder duruma gelecektir.

2. A. B. D. saldırısının temel unsuru Çin'i ya da Sovyet Rusya'yı kuşatan Amerikan birlikleri değil ve fakat uzun mesafeli nükleer silâhlar olacaktır.

3. Amerikan uzmanlarına göre Çin'in ya da Sovyetlerin A.B.D. ile ortak güvenlik safalarına katılmış ülkeler müdahalesi uzak bir ihtimaldir. Esas tehlike ulusal kurtuluş savaşlarıdır. Panzehiri ise iç istikrarı sağlayıcı reformların yapılmasıdır.

İşte, Amerikan emperyalizminin Uzak Doğu'da yeni bir «İleri hat» ararken üzerinde durduğu hususlar bunlardır.

Yeni ileri hatta gelince:

İkinci Dünya savaşından sonra Japonya'nın güneyindeki Okinawa Adasını ele geçiren A. B. D. adaya tam bir milyar dolar (Yaklaşık olarak 10 milyar TL.) dökerek korkunç bir saldırı üssü kurmuştur. Bu ada A.B.D. nin Asya'daki saldırı sisteminin merkezidir. Fakat son zamanlarda Japonlar adayı geri istemeye başlamışlardır. Gerçi işbirlikçi Sato hükümeti bu konuda pek niyetli görünmemekte. Ama, sol muhalefet ve milliyetçi çevreler baskılarını her geçen gün arttırmaktadırlar. Bu yüzden A. B. D. Okinawa'dan çekilmenin kaçınılmaz olduğunu görmektedir. En geç 1972 ye kadar A. B. D. Okinawa'yı toptan terkedecektir. A. B. D. şimdi adadaki 117 üs ve tesisi ni nasıl söküp çekeceğini hesaplamaktadır. A. B. D. Japonya'daki askeri noktalarının sayısını azaltmaktadır.

Sayı 3843 ten 138 e inmiştir. A. B. D. Japonya'yı silâhlandırmayı hızlandırmıştır. Bu yüzden kendi birliklerinin sayısını azaltmakta sakınca görmemektedir. Amerikan emperyalizminin eski sömürgelerinden olan ve A. B. D. nin belli başlı deniz ve hava üslerine yataklık eden Filipinler'de de hoşnutsuzluk artmaktadır.

Mikronezya Adaları İkinci Dünya Savaşından sonra B. M. tarafından A. B. D. nin

vesayeti yönetimine bırakılmıştır. A. B. D'nin vesayet yönetimine Marianna Carolin ve Mars-hall takım adamları girmektedir. Amerikanın elindeki Buam Adası ise Vietnam'ı bombardıman eden bombardıman uçaklarının yuvası ve önemli deniz ikmal merkezidir. Aynı zamanda Polaris deniz altıları için ileri bir üs durumundadır. Amerikalılar Japonya'daki Yokosuka'da ve Filipinler'deki Subiebay'da olduğu gibi burda da gemi onarım dokları kurmayı düşünmektedirler. Yalnız Buam tek başına bu korkunç proje için yeterli görülmemektedir. Zira, yalnız otuz mil uzunluğunda ve sekiz buçuk mil genişliğindeki adayı sıkışık kalmaktan korkmaktadır. Bu yüzden Marianna takım adalarından Saipan, Timan ve Rotayı ve Karolin takım adalarından Palauyu askeri gayeler için donatmayı düşünmektedirler.

Emperyalizmin askeri uzmanlarını düşündürülen nokta ortaya çıkan mesafe sorunudur. Kıta Asyasından uzaklaşmak A. B. D. nin acil müdahale olanaklarını sınırlamaktadır. Ama, Vietnam'dan çekilmek, Güney Kore - Japonya - Filipinler hattını parçalaması ve Çin'in Orta menzilli nükleer silâhları karşısında başka çareleri yoktur.

Mikronezya takım adalarında kurulacak bu yeni «İleri hat»ın maliyeti asgari iki milyar dolar, belki de altı milyar dolar olarak hesaplanmaktadır. (Yaklaşık olarak 20 ilâ 60 milyar TL.) Fakat şurası unutulmamalıdır ki, A. B. D. nin giriştiği askeri geri çekilme hareketi A. B. D. emperyalizminin Uzak Doğu'daki saldırgan politikasından vazgeçtiği (geri çekilme ve kendi kitasına dönme isolation politikası izlediği) anlamına gelmemektedir. Aksine emperyalistlerin amacı Kıta Asyasının gerilerinde Pasifik'te gözlerden ve mazlum milletlerden uzak adalarda yeniden çöreklenmeye çabalamaktır. Fakat şurası da unutulmamalıdır ki, niyeti ne olursa olsun A. B. D. emperyalizmi artık Asya Kıtasında barınmamakta ve gün geçtikçe kıtadan koparak gerilere doğru çekilmektedir. Bunun anlamı ise, emperyalist A. B. D. nin Uzak Doğu'da parçası kaybetmiş olduğudur.

Ölümünün yıldönümünde P. Degeyter'yi anıyoruz

Burjuva Demokratik Devrimin marşı Marsellaise gibi Enternasyonal de Fransada doğdu. Basit Fransız işçisi Pierre Degeyter, işçi toplantı ve gösterilerinde çalan bir işçi bandosunun üyesi idi. Torna işçisi Eugène Pottier'nin kendisine gönderdiği «Kalkın Ey Açlar,İzbelerinizden Kalkın!» diye başlayan bir şiirini bestelediği gün Enternasyonal doğdu. Enternasyonal'in ezgisi bütün dünyayı bir alev gibi sardı. Sözleri defalarca değişti, ama ezgisi aynı kaldı. Her kıtada, her renkten ve her cilden milyonlarca insanın tek ağızdan söylediği bir marş haline geldi.

Pierre Degeyter, 73 yaşına kadar yoksul bir işçi olarak yaşadı. Enternasyonal Marşı için kendisine gösterilmesi gereken saygı, yanlışlıkla kardeşine gösterildi. Ancak oportünistlerle devrimcilerin ayrıldığı 1920 Tours Kongresinde gerekli saygıyı gördü ve Kongrenin kendisine armağan ettiği evde emekliye ayrıldı. 27 Eylül 1932 de öldü.

TÜRK SOLU, işçi sınıfının değerli ve seçkin evladı, Enternasyonal'in yaratıcısı basit işçi Pierre Degeyter'i saygı ile anar.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı :

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak : 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.